

Önképzőköri írások

2010-2011

Kedves Olvasók!

Ez a novellagyűjtemény immár második alkalommal mutatja be az Író–
Olvasó Önképzőkörben alkotó diákok írásait.

Politechnikum, 2011. június 10.

Hargitai Bea
a szakkör vezetője

Bessenyei Mihály: Öt csikk

Az asztalon, ezen a régi, kiszolgált fenyő asztalon öt csikk hever. Három belőle a bátyámé, egy az anyámé és egy az, ami az enyém. Az első enyém.

A három, ami bátyámé.

A bátyám harmincéves, nem volt soha iszákos, és nem veri a feleségét. A bátyám egy mintaférj. Virágot vesz édesanyánknak anyák napján, és a sok nevetéstől már huszonhét évesen ősz szálak kerültek a szakállába. Mindig kezeslábast hord, és a zsebeiből szer számnyelek bukkannak néha elő.

A bátyám harmincéves, és néha iszik egy-két pohárral. A feleségét nagyon szereti, és csak amikor a szemetet kell levinnie, mormolja az orra alatt: Hogy az anyád keservit. Szakállában néhány ősz szál, valami pigment problémája volt huszonhét évesen, akkor őszült meg egy kicsit. Gyakran hord kezeslábast, és egy robogóval furikázik a városban. Az én bátyám egy unalmas ember.

Az én bátyám néha nem tud hazajönni a kocsmából, kapualjból kapualjba dülöngél és csak szitkozódik: Hogy isten bassza meg ezt az egész szart!

A bátyámnak motorbalesete volt néhány éve, azóta nem tud rendesen járni, de a mankóját se használja, inkább biceg a faluban, minden lépésnél fájdalmas fintorral az arcán. A szomszédok gyakran hallják, ahogy veri a feleségét: Hogy az anyád keservit! Az én bátyám egy tönkrement emberi roncs, akit elsodort az élet a sajátjától.

– Hogy verné meg az isten – mormolta bátyám, és nagyot köpött maga mögé, majd öreg robogóján behajtott a XXI. századi csendéletbe.

Az egy, ami anyámé

Anyám takarítónőként dolgozott. Anyám túlórázott, hogy fizetni tudja az iskolámat, a szokásos menet; néhány ismerősömnek kurválkodik az anyja ugyanezért. Én megsúgtam egy takarítónővel, aki a főnök irodájában takarít némi pluszért.

Anyámat megerőszakolták. Megerőszakolták, amikor velem tartott hazafelé egy este. Megerőszakolták és ott hagyták a mozgólépcső mellett a húgyszagú földön. Anyám fogta a cuccainkat és kiköltözött Újpalotára az anyjához.

Anyám egy bérházban lakott Pesten, de nem bírta a húgyszagot, ami folyton követte, ezért elköltöztünk. Anyám szenvedett a város húgyszagától.

Így kerültünk Újpalotára, ahol egy lepukkant albérletben egy bűdös öregasszonnyal és az öt kanáriájával laktunk. Anyám takarítónőként dolgozik, de nem kurválkodik, ahogy sok ismerősöm. Segít a tanulásban és kimossa a ruháimat. Anyám néha megfedd, és ha kiabálunk, utána kimegy a folyosóra sírni. Anyám pofonjai vörös, soha el nem múló foltot hagynak a bal arcomon, és a kötényének mosogatórongy szaga van.

Ha hazaér a munkából, még megvárja, hogy minden elcsöndesedjen, megvárja, míg az alsó és felső szomszédok is elalszanak a tévé előtt, megvárja, míg a kanárik is álomba éneklük magukat. És akkor, amikor már minden csendes, hiszi azt, hogy vége.

Bessenyei Mihály:

Sic itur ad astra

Jézusmáriaszentháromság már jó ideje szomorú volt. Igazából maga sem tudta, mióta és miért szomorú, azt sem tudta, hogy meddig lesz ebben az állapotban, de azzal tisztában volt, hogy most szomorú, és nem is tudta magát lebeszélni erről.

Egy nap kopogtak az ajtaján. Vidám, erős kopogással. Jézusmáriaszentháromság morogva ment ajtót nyitni, hogy hát ki az, akinek ilyen vidám, erős kopogása van?

– Szervusz – szólt a macskaszőrű, gyerekformájú vagy macskaformájú, gyerek-szerű szerzet – Mikkamakka vagyok és fussunk!

Eddig nem említettem, de Jézusmáriaszentháromság egy vastag, vörös bajszú és vastag vörös testű, idősödő férfi volt, akinek arcát gyakran csúfították el pattanások. Mielőtt az ajtóhoz ment volna, épp meglátott egy kifejezetten nagy és ocsmány példányt pont az orra tövében, ezért nem volt jó kedve.

– Nem veszek semmit! – szólt és becsukta az ajtót.

Gavallérok

– Ön miért került ide? – kérdezte a sikolyokat túlkiabálva Gróf E, miközben a forró vér lassan beborította őket.

– Megöltem a feleségem, hogy elvehessem a nővérét – válaszolta ugyancsak hangosan Báró G. – És ön? Ha szabad kérdeznem?

– Én bujaságra csábítottam két apácát – ordította kedélyesen Gróf E, és ahogy a gőzölgő vér elérte a mellkasáig, egy pillanatra megbor-zongott.

– De akkor ön rossz részlegbe került, ezt itt a gyilkosok bugyra – kiabált udvarias mosollyal Báró G szomszédja fülébe.

– Köszönöm a tájékoztatást, de ön valószínűleg nincs tisztában azzal a ténnyel, hogy én, miután elcsábítottam őket, mindkettejüket megöltem és azt hazudtam, hogy egy régi haragosom tette mindezt – magyarázta emelt hangon Gróf E.

– Á értem – hajtotta meg magát Báró G (ezzel a mozdulattal az arca ijesztően közel került a forró vérhez, ami már a nyakuk körül fortyogott) –, köszönöm, hogy megmagyarázta.

– Nem tesz semmit – üvöltötte kedvesen Gróf E –, én örülök, hogy segíthetem.

Ezután csendben üldögéltek egészen addig, amíg a tűzforró vér szét nem mállasztotta őket. Viva aristocrate!

Bessenyei Mihály: Koboldok

A plafon őrült iramban táncol a fejem fölött. A fényt ellopták a koboldok. Nem tudom, hogy jöhettek be, lehet, hogy nem csuktam be az ajtót? Le kell botorkálnom valahogy, hogy megnézhessem és becsukhassam. Egyik kézzel falba kapaszkodom, másik kezemben lángoló kard. Világít és véd. Világít, mert mint említettem, a koboldok kilópták a napot a szobából. Védeni meg a mágustól kell. Csak a kard menthet meg a koboldok leghatalmasabb, legvérfagyasztóbb mágusától, aki jól tudom, itt bujkál valahol a házban. Miért nem csuktam be az ajtót? – kérdezem a sötétségtől. Semmi válasz. Mit is várhatnék, a koboldok valószínűleg már mindenkivel végeztek, becserkészték őket a sötétben, belemásztak a fülükbe, és éles ezüstkanaikkal kikanalazták az agyvelőjüket. Borzalmas – motyogom. Áldom a sorsot a kardért, ami nélkül már én is halott lennék, vagy ami még rosszabb, találkoznék a mágussal, aki megbabonázna, és míg dermedten állnék, fölvágná az oldalam, összekeverné a belső szerveimet, tüdő a gyomor, szív a vese helyére, összevarrná a számat, levágná a fülem, majd miután jól végezte dolgát, egybevarna és figyelné rángatózásom. Ki kell jutnom. Érzem nincs más választásom. Hirtelen meghallom a koboldokat, kitinszárnyaik neki-nekiütődnek a falakhoz. Nem mernek belépni a fénykörömbé, de érzem, tudom, hogy a fénykörön kívül ott lesnek rám. Rohanok le a lépcsőn, megbotlok, elesek, a kard kiesik a kezemből, és messzire csúszik a sötétben. A koboldokat most nem hallom, a sötétben csak a zihálásom hallatszik. Próbálok bekucorodni két lépcsőfok közé, próbálok egygyé válni a hideg kővel, próbálok túlélni a rettenésem. Aztán megérezem őket, hangtalanul repkednek most már körülöttem, egyre kisebb és kisebb körben. Ráz a hideg, sírok, vakon csapkodva próbálok elhessegetni őket, tudom, még néhány másodperc, és én is pont olyan agyatlan bábú leszek a kezükben, mint a társaim. Hideg kezeikkel megragadnak, szorításuk kék foltot hagy a kezemen, küzdök ellenük. Sírok, már előre érzem az éles ezüstvágásokat a fejemben.

Aztán megdermedek. A láthatatlan karok szorítása erősödik, hátulról egy erős kar megragadja és hátrafeszíti a fejem. De érzek valami mást is. Valami forró, pulzáló érzést mélyen az agyamban. Egyre erősebb és erősebb. Fokozatos hullámokban fonja be a testem, és ahova fénylő fonala elér, ott megszűnik a hideg szorítás, kienged az izom. Megszabadultam.

Hangosan vigyorogva belecsapom világító öklöm a sötétbe, útját kétségbeesett visítás és vad hahotám követi.

A nevetés megállíthatatlanul hömpölyög belőlem, szétszaggatva a sötétséget az egész házban, fényes ökleim pozdorjává zúzzák a koboldokat.

Megszabadultam. Harsogó nevetésem bejárja a házat, és az ablakok remegnek rossz keretekben. A koboldok fogynak, a varázsló sehol. Kacagásom robaja ledönti a szekrényeket, a képek egymás után esnek le a falról. Egy újabb rohamnál az ablakok kristályokká robbanva szállnak szerteszét a szobában. Az arcom eltorzul, meredt vigyorral kacagok tovább. A tető borzalmas csattanással szakad le a házról, és gazdátlan óriás kalapként száll tovább a szélben. És míg a ház falai megrepednek, és az emeletek összeomlanak, engem a nevetés körbefog és fölránt az égbe. Vállamnál fogva ragad föl, lábaim szabadon rángatóznak a mélység felé. Egyre magasabbra és magasabbra ránt föl, alattam elsuhan a táj, a város, megannyi világító wigmam a sötétben. Az erdő fái megremegnek és döngve kidőlnek, ahogy kacajszárnyaimon elszállok felettük. Aztán még följebb szállok, eltorzult arcomon az ördögi vigyor, szemüvegemen fagyott pára. Átúgok a troposzférán, a sztratoszféra felső határán is túl vagyok. A sarki fény világítja meg utam az exoszféra felé. Rettenetesen hideg van, a csillagok közé zuhanok, levegő után kapkodva merülök a felszínre, kiúszok a partra. A hahota elmúlt, és míg némán állok, testemről lassan folyik a föld felé egy csillámló csillagporfolyam.

Bessenyei Mihály: Sztavrogin visszatér

*Nem gondoltak a rózsakertra
És elkövezték, amit nem szabad
Ezentúl üldözöttek lesznek
És magányosak
Mint egy lepkegyűjtő*

*Pilinszky János:
Sztavrogin visszatér (részlet)*

Rángatózz, hugyozd össze magad, merengi a híd felett, szédülj bele a sötétségbe.

Ne gondoldj a holnapra, ne gondoldj a mára. Felesleges. Mert hiába reménykedsz, hiába félsz, úgyse az lesz, amit vársz. Kövesd el, amit lehet, és soha ne gondoldj a rózsakertra, mert magába szippant és magányos leszel, mint egy fagyott hajléktalan szilveszter hajnalán.

Engedd, hogy a zene beléd olvadjon, és engedd át magad a dübörgésnek. Mert itt nem számítás, mert itt király vagy, mert itt beleolvadsz a tömegbe. Szedd szét magad apró darabokra, érezd agyad apró rezdüléseit. Hallgass, a szél besüvit valami nem létező ablakon, levegőt nem, csak szárazságot hoz. Te csak táncolsz, forog körülötted a terem, a busz, a szobád.

Az első mindig nehéz, nehéz legyűrni a félelmet, a lelkiismeretet, a haragot, amit magad iránt érzel. De a harmadik-negyediknél megérzed, megérzed annak a hatalmas és tág dolognak a létezését magadban, amit tudatnak hívnak. Elmerülsz benne, eggyé válsz vele, összerázod, kisimítod. Lassacskán egyre mélyebbre és mélyebbre hatolsz. Emlékeid hamufelhőként borítanak el. Az első bicikli, apád összevert arca és az, amikor elvitték, a telep, a házakat megtöltő nehéz bűz. Az öreg gondnok, ahogy fölfelé liheg a lépcsőn. A CBA mögötti cigik, a rendőr, életed első ajándéka és a perc, amikor összetörted.

Egyre többen és többen vannak, nem bírsz leszakadni tőlük, újra gondoldod a történeteket, úgy hezitálsz múltbeli döntéseiden, mint ha nem tudnád, hogy felesleges az egész, mert megtörtént már, elmúlt, elment, eltemették, béke vele. Pörög az agyad, pörög a lemez, gyereünk tovább, jöjjön az újabb csoda, ami lehe-

tett volna. Ilyenkor kell a következő, felüdit, megtisztít. Üressé válsz, mint egy műanyag palack. Átlátszó testtel kibaktatsz a terem szélére, ott leülsz az árnyékba, csöndbe. Ha valaki feléd fordul, meg se lát. Eltűnsz. Eltűnsz a barátaid, a nőid, a családod előtt. Megszabadulsz a tanáraidtól, a koldusoktól, a rendőrautó szírenáitól és a szagtól, az egész várost bepórothadás szagától.

És végül, megszabadulsz az emlékeidről.

Megszabadulsz az emlékeidről, csak a semmi marad.

Körbeölel téged fénytelenül és hangtalanul, fényesen és őrzítően zúgva. Zsibbadsz, a szíved valahol a terem végében dobog. Kikapcsolnád már az agyad, elaludnál már valami sarokban két fal, két kar, két nő, két tudat ölelésében. De te még mindig mozogsz, keresed a szíved a tömegben, keresed önmagad a bűdös parketten. És ugyan tudod, hogy felesleges, hogy már semmi sem maradt, tovább ürited a lelked. Eltűnnek az érzelmeid, a vágyaid, a félelmeid. És üvöltesz, mert ezt nem lehet kibírni, mert belehalsz az ürességbe, mert zéttép a nihil. Hiába vágysz a megsemmisülés után, te itt vagy ezen a bűdös parketten, ebben a rohadó, telihányt városban. És akkor, amikor kétségbeesésed túllépi a világ összes sebességhatárát – és már te magad is sikoltva kapsz a féked után, de hiába, mert az letörik, és te ott vagy a szélén, és le fogsz zuhanni, és mindennek vége lesz, és mind meghalunk –, akkor hirtelen felemelkedik a bársonyfüggöny, és meglátod mindazokat, akik ugyanúgy fennakadtak a valóság lepkehálóján, mint te. És akkor rádöbbsz, hogy lehetsz akárki, és tehetsz akármit, kiürítheted a tudatod, átformálhatod a lelkedet. Rádöbbsz, hogy vergődhetsz lyukat keresve a hálón, próbálhatod kikerülni a tüt, és ezt akárki más is megpróbálhatja, ő is csak erre jöhet rá. Szóval hogy úgymint mindannyian a társadalom üveg-lapja alatt végezzük, mind.

Félek. Kérem a köpenyem.

Bessenyei Mihály: Könnyvirág

Füstölőszag van a szélben, már legalább három napja ezt érzem mindenütt, a párnámon, a számban. Ez a savanyú illat belopta magát az érzéseimbe, az agyamba.

Áh, hagyjuk, jöhet a tánc. A halál kéjesen jártatja hosszú, vékony ujjait a hideg csontbillentyűkön. Könnyvirág a szem.

– Édes vagy – mondom és elfogadom a kezed. A rémült kielégültség fagyott szembogarát meszeszed rám. Milyen aprócska gyufaszál az élet – merengek magamban. Két lány viháncol el mellettünk. Viháncmadár-kalitka az élet, és mi gyufaszálakkal építünk kulcsot a lakathoz. És még csodálkozunk, mikor kigyullad az égész.

– Jól jönne a halál – merengek hideg kezedet fogva. A halál a kulcs a megváltáshoz.

– Mosolyogj, édes – nevetek rád. – Most lefogyhatsz csontig. Lefogyasztottam rólad az éveket, a vágyakat, a múltad, a jövőd. Szinte alig maradt valami belőled. Csak egy kis hús, csont és bőr. Akár dobolhatnék rajtad – nézek rád mosolyogva –, olyan feszes és vékony lettél hirtelen, édes, mint a dob.

Könnyvirág a szem. És láss csodát, könnykaleidoszkópomon keresztül szivárványnak látom az éjszakát. Mindenféle színes fényzászlók keringenek, dicsőítve a semmissé vált valóság kusza béklyói közt vergődő képzeletet. És én sírva ünneplem vágyaim beteljesülését. Zöld fények kúsznak halványan felém, mint megannyi hosszú spermacsík.

Beletemetnek zöld koporsójukba, és együtt üdvözölök meg önmagammal. És te csak fekszel előttem, szemed rémült kielégültséggel mered rám.

Nem Pesten történt, amit most hallok, ott ily regényes dolgok nem történnek. A társaságnak úri tagjai ott ily regényes dolgok nem történnek. Ott ily regényes dolgok nem történnek. Ott ily regényes dolgok nem. Ott ily regényes dolgok. Ott ily regényes dolgok.

– Milyen regényes dolgok? – kérdezem a beragadt lemezt. Ő megsimítja a hajam és válaszol.

– Tudod... buszon ülsz. A buszon rajtad kívül csak az énjeid utaznak. Mind ott vannak. Mérges én, vidám én, vesztes én, sötét és világos én, ilyen én, olyan én. És egyszer csak fölszáll a buszra egy lány. A felkelő nap első fénye minden éned elvakítja, és így pont nem látják a lány arcát. Így a vakságban megadatott a lehetőség a tökéletességhez. A mérges éned mérges arcú lányt lát, akivel üvölthet együtt. A vidám éned vidám arcú lányra nevet, és látja, ahogy az visszanevet rá. A vesztes éned egy keserű könnyáztatta arcú lányt lát, a sötét éned sötét arcú lányt, a világos éned világos arcú. És a többi és a többi.

És amikor a nap följebb ér az égbolton, vagy a busz mozdul tovább, vagy a lány. Akkor kiderül, hogy mindannyian csalódtatok. Mert a lány senkihez nem illik, és mégis tökéletesen passzol mindeniködhöz. Itt ily regényes dolgok történnek.

Emlékszel? Amikor a buszon ültem, és te fölszálltál, és én nem láttam az arcod? Emlékszel, amikor elméülteél, és én éreztem a hajad illatát, és a kék 22-es a hajnali fényben megrészegülve ide-oda csalinkázott az úton? Most meg itt fekszel előttem, szemed rémült kielégültséggel forr az én szemembe. És csak száll a keserű füstölőszag.

Bródy Kata: Kutyakeksz

Hetyke ifjúkoromban rengeteg példátlanul üres dologgal töltöttem el az időmet. Az opera és a színház érdekelték legfőképpen, és forrongó intellektuális lázban égve sokszor megpróbáltam karriert csinálni hatékonyabb hegyezők feltalálásával. De amikor már önálló fiatallá nőttem ki magam, könnyedén ráléptem az útra, amit a sors jelölt ki számomra, azaz elmerültem a kutyakekszgyártás rejtelseiben.

Ugyan sok barátom próbált visszatartani a munka veszélyességét citálva mint okot, de én hajthatatlan voltam. Lehet, hogy egyszer véletlenül megeszek egy kutyakekszet – mondtam nekik sokszor –, vagy beakad a lábam az egyik előállító gépbe, de mi az nekem? Kemény vagyok, mint az acél. Ezt ők is kénytelenek voltak belátni, és miután elláttak a legfontosabb egészségügyi tudnivalókkal (úgy mint mi a teendő, ha egy cápa betör a cégépületbe), vonakodva beleegyeztek a döntésembe.

Ezek a barátok a könnyű utat választottak. Agysebész, esetenként hegymászó vagy háborús riporter lett belőlük, de én nem az a típus voltam, aki engedi, hogy olyan dolgok, mint a kényelem, a magas fizetés vagy a könnyű előrelépés lehetősége, eltérítsenek a célomtól. Én szerettem a veszélyt és a bizonytalanságot.

A cég, ahova mérhetetlen lelkesedésem miatt hamar felvettek, viszonylag becsületes volt. Csak néhanapján keverték arzént a termékekbe, és akkor se túl nagy adagot.

Először még csak a gyártás mechanikusabb folyamataiban vettem részt, úgymint a kávéfőzés és az ajtónyitás. De a feljebbvalóim hamar meglátták sugárzó intellektusomat.

A lisztporlasztó gép ugyanis egy nap rejtelmes módon abba hagyta a működést. Már maga az igazgató is feltúrta az ingujját, és már majdnem csatlakozott a liszt kézi porlasztásába, de hál' istennek ez a katasztrófa

nem történt meg. A legendás lélekjelenlétem ugyanis megmentette a céget a teljes csődtől és a társadalmi rendszert az összeomlástól, mivel egy ügyes mozdulattal bedugtam a konnektort.

Természetesen előléptettek. Megkaptam a sok reménnyel kecsegtető, kisegítősegéd-asszisztenshelyettes címet, és tudtam, hogy sorsom ráállt a kijelölt útra. Lassan, de biztosan haladtam a világoralom felé. Először is rábeszéltem minden családtagomat és közeli barátomat (bár valami különös okból ilyen tájt egyre többen tettek úgy közülük, mintha nem ismernének meg, amikor találkoztunk az utcán), hogy vegyenek maguknak egy kutyát, sőt két kutyát. Még rengeteg ilyen hasznos lépésem volt, és röpké tíz év után elő is léptettek kisegítősegéd-asszisztensé.

Ekkor megismertem a cég sötétebb oldalát. Bizony már hosszú harcban álltunk, és nem is csak a többi kutyaeledel-gyárossal, de a macskaeledel- és a papagájcsemege-ipar tengernyi vezetőjével is.

A sötét oldallal együtt Szilva Szilviát is megismertem. Szilva Szilvia (közeli barátoknak Szilvia Szilva) a cég legveszélyesebb titkos ügynöke volt. A zsebében nunchakok meredeztek, katanák hegyeslettek, pisztolyok fénylettek. A zsebkéseit viszont az övében tartotta. A meglepetések embere volt. És meg kell mondanom, amikor odáig jutott a helyzet, hogy elővett egy zsebkést, már mindenki elég meglepett volt.

Szilva Szilviával akkor találkoztam először, amikor fogságba ejtettek a cég fő ellenségei, és sötét titkokat próbáltak kiszedni belőlem. Később legendás lett az akkor tanúsított hallgatásom és állhatatosságom, ami leginkább annak volt köszönhető, hogy egy titkot se tudtam.

A fogságom csak négy napból állt, és először rendkívül kellemetlenül telt el. Azzal próbálták legyengíteni vasakaratomat, hogy

megvontak minden emberi társaságtól, és romantikus regényeket olvastak fel a cellám előtt.

De a fogság második reggelén arra ébredtem, hogy látogatóim vannak. Az egyik a gonosz macskaeledel-gyáros volt, aki rögtön fel is kacagott (gonoszán). A koponyamintázatú inge volt a legbarátságosabb rajta.

– Hah! – kiáltott fel. – Hah! Mondd el a kutyakeksz titkait, vagy levest főzünk a lépedből, és eladjuk macskaeledelnek! Hah!

– Soha – válaszoltam minden erőmet összeszedve. – A halott cicák szellemei téged fognak kísérteni, Sir Walter! (Később kiderült, hogy Billnek hívják.)

Halálsápadt lett.

– A lézersugarat! – kiáltotta gyilkos szemöldökökkel. – Most véged van!

Szerencsére a lézersugarat képtelenek voltak bekapcsolni, ugyanis nem volt bedugva a konnektorba. Így hát nyertem egy cseppnyi haladékat.

De a harmadik nap után, amikor már bevetettek minden fenyegetést és meglentettek minden ígéretet, már-már lepergett előttem az életem. Tudtam, hogy soha nem lesz többé lehetőségem a kutyakekszgyártás magas ideálját terjeszteni. A gonosz macskaeledel-gyáros és a papagájkonzern igazgatója jéghidegen végigmérték, gonoszán felkacagtak, majd az arcom felé irányították az immár működő lézersugarat. Meghaltam volna, ha meghaltam volna. Az életem egy elektron vastagságú sugáron csüggött, amihez épp egy ollóval közelítettek.

Ekkor lépett közbe Szilva Szilvia. Úgyes

karate rúgásaival betörte a bank negyedik emeletének páncéltajtaját, nyolc napon túli sérülést okozott az öröknek, majd néhány lélegzetelállító mozdulattal kirúgta a levegőt a fogva tartóim tüdejéből.

– Gyere! – vetette oda nekem. – A sárgák a nyomunkban vannak. Siess és maradj csöndben, vagy fejbe rúglak.

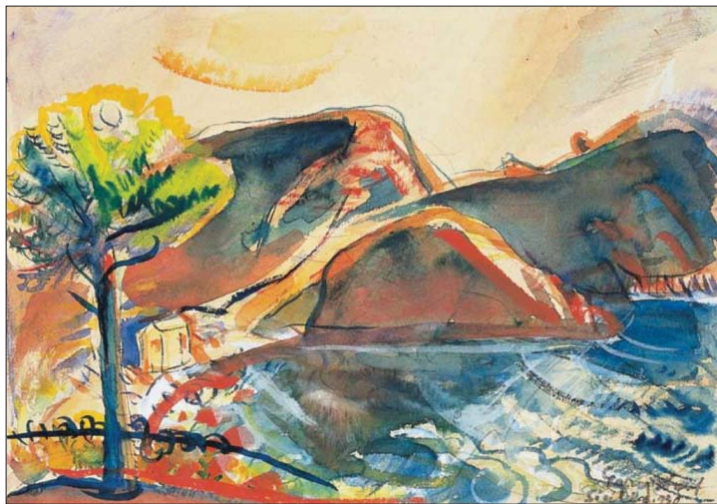
Így mentett meg Szilva Szilvia.

Ez után pár hónappal kezdtem el rászokni a kutyakekszezésre. Először csak minőségellenőrzésnek szántam, és nem is lett tőle nagyobb bajom, mint egy közepesen súlyos kóma és egy belső sérülés (akkor kísérleteztünk a fantáziadúsan elkeresztelt Savas kutyakekszzel, ami az egyik legsikeresebb darabunk lett, különösen orgyilkosok körében).

De az első pár darab után már nem bírtam abbahagyni. Visszahúzott a ropogása, hiába lett a bőröm halványzöld és a hajam vöröseslila. Abba a hitbe ringattam magam, hogy a kollégáim mindig befestenek, amikor elalszom munka közben, és képtelen voltam szembenézni a valósággal. Most is Szilva Szilvia mentett meg.

– Ha abbahagyod a kutyakekszezést – mondta –, becézhetsz Szilvia Szilvának.

Úgyhogy abbahagytam.

Bródy Kata: Címtelenül

A nevem Cicero Flexima. Minden jel szerint minden hájjal megkent gazember vagyok. Sőt még büntettek is végrehajtottam hideg (legalább mínusz tízfokos) vérrrel. Hihetetlen ezek után, de még a veszélyt is kedvelem. Ritkán találkozok vele, de olyankor mindig felveszek egy napszemüveget és egy bőrkabátot. Ettől megijed és elszalad mint egy négyéves kislány. Mindenestre, ez a történet arról szól, hogyan találkoztam életem szerelmével, aki megtiltotta, hogy lélegezzek, amikor autók vannak a százméteres körzetemben.

Éppen egy zseniális bűntettre készültem. Vérfagyasztó és hidegen kigondolt tervem volt. Először csalni akartam a kártyaasztalnál, azután betörni a legnagyobb bankba a környéken és kirabolni. Ezután úgy terveztem, hogy elmegegyek politikusnak.

Most felhívnom a figyelmet, hogy ez a szándék milyen zseniális, milyen eredeti volt. Nem vagyok dicsekvő, de még kevésbé álszerény, ilyen zsenialitást nem osztanak minden vidámparkban.

A kártyázásig jutottam el. Egy kocsmában nyolc ásszal csaltam ki a falubeli cipőkészítő bérgyilkostanoncok és molnárlegény öngyilkos merénylők féltve kuporgatott vagonkáját. A nyeremény besöprése után mély álomba merültem az asztalnál. Talán az alkoholfogyasztás miatt. De valójában ki ismerheti ki a világot irányító, titokzatos erőket, amelyek ilyen hatást válthatnak ki? Álomban egy apró üvegfiolára bukkantam 'nehogy megidd' felirattal. Az ilyen szabályok csak gyenge kis törvényisztező polgárokra vonatkoznak, nem ilyen hidegvérű lángelmékre! Természetesen megittam. Ekkor úgy éreztem, mintha legbelsőbb lényem egy üvegkristályba kristályosodott volna. Ezt kristálytisztán láttam. Ezután egy hangot hallottam, egy borzalmas, ősi sötét-világos hangot, amely vidám és szomorú volt egyszerre, s önmagában égett. Sajnos tűzoltókészülék nem volt nálam. Így szólt:

– CITRUS! A LELKIISMERETED VAGYOK!
– Nem így hívnak – vettem közbe remeg-

ve, de mégis roppantul bátran, mint az ilyen helyzetekben mindig.

– FRANCBA. MEGINT ELSZÚRTAK VALAMIT AZ ÁTIRÁNYÍTÓ KÖZPONTBAN. MEHETEK VISSZA, SZÓLNI A FŐNÖKNEK.

Eltűnt, és hirtelen felbukkant egy másik, nagyon apró hang. Annyira apró volt, hogy valójában fele ekkora betűkkel kéne reprezentálni a beszédstílusát, de nem akarom veszélybe sodorni az olvasók szemkörnyéki egészségét.

– Figyelj ide, Circus, vagy hogy is hívnak – mondta a kis hang, majd oldalba bökött –, én vagyok a lelkiismereted. Épp sziesztáztam a nagy üres úrben, de a kedvedért még az alvást is abbahagyom.

Bár a nevemet ő se találta el, éreztem hogy mégis ő az én lelkiismeretem. Talán mert annyira nem hasonlított rám.

– Nézd Citrus vagy Citrom, vagy mi is a neved, azt akarom mondani, hogy vissza kéne adnod az erkölcstelenül szerzett pénzt. Szegény bérgyilkos cipőkészítő-fiú mihez kezd majd nélküle. Még a végén csinálnia kell egy cipőt, ami igazán nagyon nehéz és megerőltető feladat, főleg egy cipőkészítőnek. Ezt igazán átérzed még te is. – Itt szünetet tartott. Azt hiszem, felfújhatta a tüdejét vagy valami hasonló. – Citrikém, add vissza az erkölcstelenül szerzett értékeid!

Ekkor felébredtem. Ez szerencsés volt, mert már el akartam volna kezdeni üldözni a lelkiismeretemet egy seprűvel. A zsebeim üresek voltak. Eltűnt a pénz, az aranszegélyű zsebkendőm és még a négy, nem tradicionálisan szabályos ász is. Nálam naivabb lelkek a sarokban ülő vigyorgó zsebtolvaj pásztorfiúra gyanakodtak volna, de én voltam olyan bölcs, hogy az egészet a szemét lelkiismeretem számlájára írom. De hát legyen meg, aminek lennie kell. A legbelsőnél eggyel külsőbb lényem parancsát nem utasíthattam volna el komoly következmények nélkül. Elhatároztam, hogy megtérek, és romantikus lélek válik belőlem. Szerelmes leszek egy bájos leányba, akinek lelke üde, mint a forrásvíz, és akinek pénztárcája majd' felfeslik a mélyén rejülő kin-

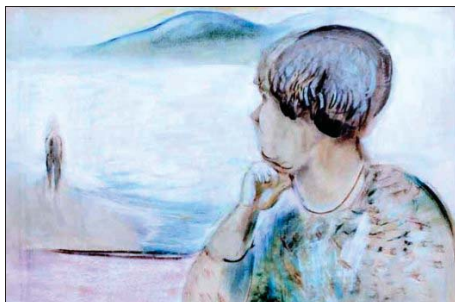
csektől. Évekig kerestem, és közben sokszor vezettek félre a belső sugallataim. Ezért van a mai szerencsés napig tizenhét feleségem.

De a legbelsőnél eggyel külsőbb lényem parancsa mindig tiszta volt, mint egy kevésbé koszos kristály. Keressek tovább! (S akkor már vigyem a pénzt is. Jól jöhet az, amikor az embernek fontosabb dolgokra kell koncentrálnia.) Tudtam, hogy csak ennek az elvnek követésével juthatok el önmagamhoz, ehhez a legbelsőnél is negyvenötlet belsőbb lényhez.

Végül ez meg is történt. Találkoztam az igazival. Szőke haja, akár megannyi aranyfonál, két szeme, akár durvára csiszolt gyémántok. Majdnem annyira szerettem, mint önmagamat. S jó okkal hiszem, hogy ő is így vélekedett rólam. Ám mégse lehetett az egészből semmi. Elvesztette az összes pénzét. Ugyanabban a pillanatban – másodpercre pontosan! –, ahogy ezt megtudtam, hirtelen villámcsapásként hasított belém a felismerés, hogy akit a szerelmemnek véltem, valójában csupán egy elviselhetetlen perszóna. Micsoda szörnyű véletlen, mekkora jó szándékú tévedés a részemről! Hogy zo-

kogott emiatt a legbelső lényem, miközben külső emberi borításom azt a gyémántot nézegette, amit a szobájából vettem el, hogy legyen miről emlékezni rá! Szerelmünk rövid volt, de heves. Egy este megfogtam a kezét és érdeklődtem a részvényei lejárati ideje iránt.

De ez után a szörnyű trauma után, amit a szakításunk jelentett, rájöttem az élet legmélyebb bölcsességére. Elértem a nirvánát, a megvilágosodást, meg minden hasonlót. Sajnos, ezt a bölcsességet nem lehet szavakba önteni. Keresse meg mindenki magának a legbelső sugallatait követve.

Bródy Kata: Így írtok ti

Gedeon Edit: Állítólag a Nők Lapját olvastam. A címlapon nők mosolyogtak rám. Tudtam, hogy eljött az idő. De mégsem jött el.

Márton Alex: Álmodtam és átúsztam egy gylkos vérfolyót. Lelkem szörnyei fojtogattak, akár a gyertyák, melyek füstölve égnek, akár a dzsungelben kavargó indák, melyek fojtogatnak akár lelkem szörnyei.

Molnár Márk: Találkoztam Vele. Elbájdítottan néztük egymást. Nem mozdult semmi. Tán csak ekkor élt lelkem? Körülöttünk haldokoltak a békák, és a mozi előtt sorban álló embereknek nagyon elégük volt.

Bródy Kata: Én – Valami hercege, világméretű örökségek örököse – nem viccelek, de nem bizony. Komoly az arcom, akár egy közepesen komoly szikla, és felső ajkam nem mozog két éve már.

Szirtes Júlia: Egy cigarettát szorongatott. – Miért? – kiáltotta. Ezután csend volt és kavargó fények.

Féniász Vera: Szomorú volt. Pont. Ruhájában. Pont. Átfutott a színen. Pont.

Géhberger Máté: Érzések. Könnyek. Egynyári falevél, ami térdedre hull. Hát nem szép?

Molnár Péter Miklós: filmet forgat.

Pivarnyik Balázs: fotózza, ahogy MPM filmet forgat.

Bessenyei Mihály: az írás túl lányos dolog, úgyhogy egy ideje felhagyott vele.

Féniász Vera:

Az anya

Minden izmom megfeszítettem, és elkezdtem futni. Nagyon szeretek futni. Nem álok meg soha – gondoltam.

Még hallottam a város zaját, az autók bűgását, de ahogyan távolodtam a várostól, úgy távolodott a város is tőlem. Már nem éreztem csábítótnak. Azt gondoltam, a városban jó lesz. Nem ér utol. Bele se gondoltam, hogy pont ez az a hely, ahol a legkönnyebben megtalál. Itt, ahol az emberek nyüzsögnek... Itt tört rám.

Szeretnék gyereket. Sokat. De ő nem gyereket akar. Sajnos már engem sem nagyon.

Gyerekeket. A kis piros arcukat. A mosolyukat, a nevetésüket. Minden nap játszanék velük. Szép nagy boldog család lehetnének.

Ahogy távolodtam a várostól, már nem éreztem a nyakamban a terhet. Csak egy valamit éreztem. Egy halk szívdobbanást a sajátomé alatt.

Egy mogorva ember

Igen! Ahogy mondtam. Az út végén jobbra. Ott lesz, meglátja.

Utálok útbaigazítást kérni. Mi az, hogy jobbra? Melyik jobb? Lehet, hogy be akar az a valaki csapni? Mondjuk, egy rossz emberrel találkozom. Mi van, ha segíteni akar, és mi van, ha gonoszodni? Na ezért utálok. Ha tőlem kérdeznének ilyet, biztosan egy térképen mutatnám meg az utat. Ezért van nálam mindig egy térkép. De tőlem sose kérnek. Azt hiszem, látni az arcomon, hogy utálok kérni, ezért adni is.

Szétéptem. Minek nekem térkép?! Sok darabra tépve ott hevert az utcán az eddig mindenhová kísérő Budapest-térkép. A zsebem újra üres volt, és a fejem is. Már el is felejtettem, hova indultam. Újra a magam ura voltam. Végre hazamehettem a panellakásomba, hogy ismét a magányomat élvezhessem.

Féniász Vera: Jó rossz

Ráléptem a fűre. Ahogy éreztem a vízcseppeket a talpamon, hirtelen egy különös érzés fogott el. Teljesség. Elkezdtem rohanni. Azelőtt sohasem rohantam. Nem is szeretek futni. De a rohanás jó! Jólesett. Nem tudom, meddig futottam. Talán egy percig, talán egy napig, de mikor megálltam, sötét volt. Folyt rólam a víz. A kedvenc kis kék ruhám volt rajtam. Nem akartam hazamenni. Tudtam, csak szidást kapnék, amiért a „templomi” ruhám van rajtam, és ekkor még nem tudná anyám*, hogy levágtam. Megrontottam. Hogy már nem is templomi.

Megvetne. Kiabálna. Mérges lenne. Leszoktam arról, hogy jó vagyok. A rohanás óta. Romlott lettem.

Leültem a régi malom tövébe. Fújdogált a szél, ide-oda lengette a hajam. Hirtelen elkezdem félni. Mindig félek. Mindentől. Elrohantam. Éreztem, hogy egyre rosszabb vagyok. És ha visszafele rohannék? – gondoltam. Talán, igen, akkor megint jó lehetnék. De én nem akartam jó lenni. Jó volt rossznak lenni.

A ruha... Már fáztam. Vékony anyagból volt, a pántja folyton lecsúszott a vállamról. Egyáltalán miért kék?! Nem jó ez a ruha. Nem is szeretem. Utálom azt a malmot. Utálok rohanni. Haza megyek – gondoltam, pedig nem is szeretek otthon lenni. Utálok, hogy jó, hogy rossz.

* Ez nem negatív ,anyám', hanem ,tisztelemanyám' anyám. Nem illet volna ide, hogy anyu, mami... hasonlók.

Gedeon Edit: Dittike és a kínai piac

1. rész

A Népszínház utcában álltam a villamosra várva. Tudtam, hogy ez a nap más lesz, mint a többi. Úti célom a józsefvárosi piac volt. Jött a 28-as, felszálltam rá. Ekkor kezdődött el minden.

Körülnéztem, hova is ülhetnék. Mivel rettegetem a félelmetes emberektől, és nem akartam fiatalon meghalni, úgy döntöttem, a szájában matató asszonyság mögött tökéletes ülőhelyem lesz.

Nagyon meleg volt, izzadtam. Arra gondoltam, ez azt jelenti, hogy egészséges vagyok. Hozzám tapadt a ruhám, én pedig az üléshez. Úgy éreztem, talán mégiscsak jobb lenne nem izzadni. Lehúztam az ablakot, és abban a pillanatban kaptam egy marék szotyihéjat a képeembe. Egy héjacska lecsúszott a torkomon és valahol félúton a gyomrom felé megakadt. Éreztem, hogy nem kapok levegőt, köpködve, fulladozva próbáltam megmenteni magam. A szemem sarkából láttam, hogy egy félelmetes ember feláll a székéről és felém közeledik. A rémülettől kivert a veríték. Még láttam, ahogy ütésre emeli a kezét, hallottam saját magamat sikoltani, aztán elsötétült a kép.

Amikor magamhoz tértem, még mindig a 28-ason voltam, csak most a földön feküdtem, és a villamos sem mozgott.

Sok ember állt körülöttem. A félelmetes ember már nem is tűnt olyan félelmetesnek, és erre egyetlen magyarázat lehetséges: halálközeli élményben volt részem, és az eddig veszedelmesnek vagy fontosnak tűnő dolgok jelentőségüket veszítették a szememben. Az a személy, akitől nemrég rémültem, most barátságos mosolyt küldött felém, majd visszatért az ülőhelyére.

Az asszonyságról kiderült, hogy valójában nem a szájában turkált, hanem

szotyizott, és a markában összegyűjtött héjakat könnyed mozdulattal kidobta az ablakon, és mikor én gyanútlanul lehúztam ablakomat, a szotyihéjak mind visszatértek a villamosra, olyan dolgok hatására, mint menetszél meg a beszippantó erő, szóval csupa olyasmi miatt, amiknek nem tudom a bővebb magyarázatát. Amúgy nem hiszem, hogy létezne olyan, hogy beszippantó erő. Esetleg más néven...

Mindenestre az eset a szotyihéjakkal engem megnyugtatott. Ekkor tanultam meg azt, hogy sohasem szabad elhamarkodottan megítélni egy embert, hisz akármilyen undorítónak tűnik is valaki, elképzelhető, hogy valójában csak eszik.

Miután mindenkit meggyőztem a villamoson arról, hogy nem kell hozzám mentőt hívni, én is visszatértem az ülőhelyemre. A villamos újra mozgásban volt. Boldogan, előítéletektől mentesen és bátran néztem szembe utam további részével. Alig vártam, hogy megérkezzenek a piacra.

2. rész

És ott voltam. Ott álltam egy másik világ bejárata előtt, amelyre hatalmas betűkkel ez volt írva: Tigris Piac, alá pedig: József Városi Piac. Fantasztikus érzés volt. Egy ideig a világ sokszínűségén gondolkodtam, majd beléptem a kapun.

Az első, amit észrevettem, a tömeg volt. Nehéz lett volna nem észrevenni, tekintve, hogy mindenhol ott volt. A részvévé akartam válni, együtt akartam mozogni vele, fellökni másokat, nem gondolkodni, csak menni előre, ugyanazt érezni, amit a többiek éreznek, úgy viselkedni, ahogy ők viselkednek. Csak egyre tudtam gondolni: Nem szabad kitűnnöm, különben megtörik a varázs...

Boldog, szinte hisztérikus önkívületben jártam a bazársorok között, sohasem tudva, éppen hol vagyok és merre tartok. Minden bazárt, minden kincset meg akartam nézni.

Az egyik kifőzdékkal volt tele, itt még többen voltunk, mint másutt. Öreg kínaiak árulták az ételt, amit ott helyben készítettek. Jólesett arra gondolnom, hogy talán ugyanezeket az ételeket főzték még otthon is, a saját hazájukban.

Tovább haladva a sorok között a ruhákhoz érkeztem. Ruhák voltak mindenütt, ameddig csak a szem ellát. És persze cipők is. Divatos kis kínai csizmák, csinos cipellőcskék és a legelképzelhetlenebb fajta lábbelik. A legjobban az tetszett, hogy mindenhol kedvesen mosolygó kínaiak szolgáltak ki. Eddig egy olyan kínai emberrel sem találkoztam, aki ne viselkedett volna szívélyesen velem. Előfordulhat, hogy titokban át akarják venni a világuralmat, de a sok kedvesség szívemig hatolt. Minél több időt töltöttem a piacon, annál kevésbé akartam onnan elmenni.

Egy vagy két (de lehet akár száz) ott töltött óra után kezdtem érezni, hogy szólít a természet. Lehet, hogy talán nem kellett volna innom abból a különleges Guangxi-i teából, amit olyan barátságosan kínált nekem egy idősebb úr még a kifőzdéknél. De ahogy a mondás is tartja: késő bánat...

Sok kérdezősködés után végül megtaláltam a végét. Ekkor éreztem először újra valamit a korábbi félelmemből. Nagy levegőt vettem és beléptem a ajtón. Hat perc elteltével pedig olyan emberként léptem ki, akinek nincsenek félelmei.

Visszatértem a forgatagba, és könnyű szívvel vettem bele magam ismét a zsivajjal teli kavalkádba. Újra terepen voltam, és önfeledten bandukoltam egyik bazársorról a másikra. A ponyvák árnyé-

kában ártatlan kínai fiatalemberek kártyáztak és árulták azt a bizonyos Mihail Tyimofejevics Kalasnyikov által tervezett gépkarabélyt.

A hangos bemondó recsegett egyet. A kínai fiatalemberek felnéztek kártyájukból, a veszélyesnek tűnő kínai férfiak meg sem moccantak. Mindenki abbahagyta, amit éppen csinált. Még egy recsegés és sípolás után a hangos bemondó megszólalt: „Frisz lángos érkezett”.

Fél perc múlva az összes árus eltűnt, és egy rendőregyenruhás csapat szaladt végig a bazársoron, nem hagyva mást maga után, csak engem. Egyedül álltam a kihalt üzletek között. Távolról hallottam csak a tömeg morajlását.

Az egyik bódé ablaka megmozdult, és egy öreg kínai bácsi dugta ki rajta a fejét és nézett körül óvatosan, majd kipakolta a portékáját. Közelebb léptem, hogy jobban lássam, mit árul. Most, hogy elmúlt a veszély, a többi árus is visszatért, magával vonzva az emberek tömegét. Kicsi dobozok voltak a standra pakolva. Egyiket a kezembe vettem. Dr. Chen elhízás elleni csodakapszuláját tartottam a kezemben. Megvettem. Még az árából is le tudtam alkudni, igazán jó üzletet csináltam.

A bazársor végén kiáltás hallatszott: „Vigyáztam! Vigyáztam”. Egy kínai asszony főtt kukoricával megrakott talicskával száguldott végig a sikátoron. Már nem tudtam időben félreugrani, meglökött. A lökés nem csak fizikailag hatott rám. Megtört a varázs, kizökkentem korábbi állapotomból és többé nem tartoztam ebbe a világba. Ott álltam zsebemben Dr.Chen csodakapszulájával, de ez a tudat sem tett boldoggá. Túl sok időt töltöttem a piacon. Hirtelen, egy bűdös koszfészek közepén álltam, egy bódé mellett, ahol olyan ira-

tokat árultak, amelyekkel tisztességes ember eleve rendelkezik, vagy később annak rendje és módja szerint szerzi azt meg. Itt minden hamis.

Azt hiszem sokkot kaphattam, nem emlékszem, hogy és mikor távoztam a piacról.

3. rész

Bezártam a szobám ajtaját és leültem az asztalhoz. Elővettem a kis doboz kapszulámat, és az éjjeli lámpa fényénél elolvastam a tájékoztatóját. „Vigyázat! Dr. Chen elhízás elleni csodakapszuláját hamisítják. Csak abban az esetben vegye meg a terméket, ha a dobozon rajta van az arany matrica.”

Megnéztem a dobozt, rajta volt a matrica. Hát mégsem hamis minden, ami a kí-

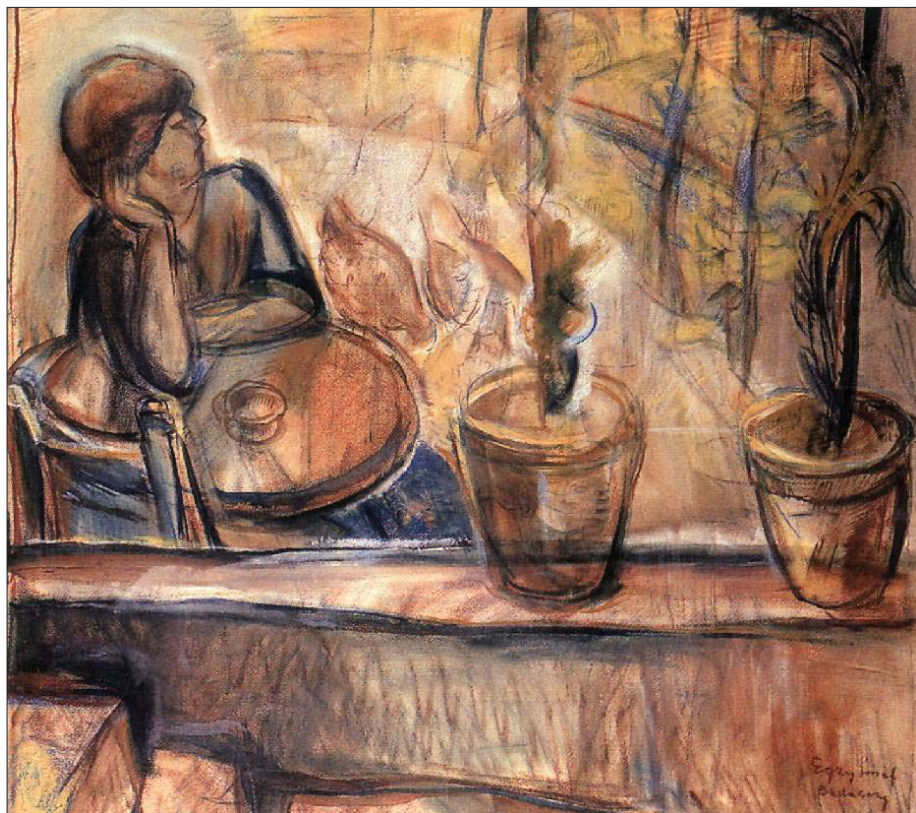
nai piacon történik. Hálásan gondoltam Dr. Chenre, aki visszaadta a hitemet a kínaiakban.

Felidéződött bennem minden élmény, a piac varázsa, a tömeg, a szagok... illatok. A kínaiak. Azon a napon senkit és semmit sem szerettem jobban a kínaiaknál.

A mai napon meg senkit se szeretek jobban a kínai férjemnél és a kínai gyerekeimnél, akikből van öt.

Édesanyámnak és a többi olyan embernek, aki magától idegennek érzi a Tigris világát, ezt üzenem:

Vannak emberek, akik utálják a kínai piacot, de nekik még nem volt részük varázslatban.

Gedeon Edit: Kék ruhás lány

„Kicsi vagyok és törékeny, a tehenem szerint szép is. Ha a tehenem helyében lennék, én-szerintem átlagosnak látnám azt a lányt, aki akkor vagyok, ha nem képzelem magam a tehenem helyébe. De nem vagyok a tehenem helyében, és átlagos se vagyok.

Egy farmon lakok a családommal, a világtól teljesen elzárva. Még sohasem jártam a városban, egyszer majd elmegyek... Apám sosincs itthon, dolgozik. Ha nem dolgozik, akkor anyámat veri, néha engem is. Amúgy jó ember ő.

Anyám jó asszony... de nem ismerjük egymást. Ez most furcsán hangzik, hisz az-óta, hogy megszülettem – vagyis tizenöt éve –, még nem telt el nap, hogy ne láttuk volna egymást.

Az öcsém jó kisfiú. Sokat mosolyog és szereti, ha játszom vele. Most féléves, még csak gügyög, nemsokára beszélni is fog. De ez nem számít, mi szavak nélkül is megértjük egymást. Őt is magammal viszem a városba, majd ha egyszer elmegyek.

Még nem említettem azt, hogy én nem beszélek. Nem tudom, miért, végül is képes vagyok rá, egyszerűen csak feleslegesnek érzem... úgyse hallgat meg senki.

Kivéve a tehenemet, Riskát. Őt szeretem, jó kis tehén. Minden nap finom friss tejet ad, amiből aztán reggelit, ebédet vagy vacsorát készítek. Riska jó. Őt is magammal viszem a városba, majd ha egyszer elmegyek.

Egy farmon lakok a családommal, a világtól teljesen elzárva, egy dimbes-dombos környéken. A közelben patak csörgedezik, benne szivárványszínű halak ficáncolnak. A házunktól nyugatra egy nagy lombos erdő fekszik. Keletre vannak a dimbek-dombok. Északra óriási legelők terülnek el. Délre van a város.

Itt mindig tavasz van. Nagyanyó mesélte, hogy létezik olyan is, hogy hó és hideg – ezt télnak hívják. Meg nyár – és akkor meleg van és mennek a strandra. Nagyanyó azt mondta, egyszer majd elvisz a strandra, de nagyanyó meghalt.

Mikor meghalt, nagyon szomorú voltam. Kimentem a patakpartra, egy nagy követ kötöttem a derekamra, és bele akartam vetni magam a vízbe. Bele is vettem magam, és ha nincs Riska, tán halott lennék.

Én mindig mezítláb vagyok. Szeretem észlelni a talpam alatt a föld érintését. Ilyenkor úgy érzem, a törékeny testfelépitésem ellenére bármire képes vagyok. Ruhát se szeretnék hordani, de édesanyám megtiltotta, hogy natürlích legyek a házban, így adott nekem egy kék ruhát.

Gyűlölöm a kék ruhát. Nem tudom, miért. Nem tudom, mit miért vagy miért nem szeretek. Kezdek megbolondulni itt a farmon. Holnap elmegyek.”

Szeretek itt élni. Az itt élő emberek mind kedvesek hozzám, ők készítik nekem a reggelit, az ebédet és a vacsorát. Minden este meg reggel kapok cukorkát. Szeretem a cukorkát, ilyen a farmon sehol sem termett. A cukorkától mindig megnyugszok és elálmosodok – olyan finom.

Édesanyám az imént itt járt az öcsikémmel együtt. Elhozták nekem a kék ruhámat. Anyu kimosta, öcsi kivasalta – tudják, mennyire szeretem a kék ruhámat.

Szeretek itt élni, csak Riska hiányzik.

Géhberger Máté: Egy nap

Egy öreg, kiégett buszvezető lép a kocsmába. Kissé túlsúlyos, kezei görbék és sárgák, mint ahogy a fogai is. Szájában rossz minőségű cigaretta parázslik. Gyors körbetekintés után, az állandó füsttengeren keresztülvágvá a bárpulthoz caplat, majd elmormolja a „sört” felkiáltó szót, és kis idő múlva a sarokban lévő ütött-kopott asztalt célozza meg frissen szerzett, mégsem friss italával.

A kocsmban nem sokan vannak. Csupán egy kurva ül az ablak melletti asztalnál, furcsa színű és tartalmú italt iszogatva. Negyvenes-ötvenes éveiben járhat, bár a ráncok az arcán többről árulkodnak. A buszvezető elpöcköli a csikket, mint ahogy az életigazságok pattannak ki a nagy filozófusok fejéből, és belekortyol a sörbe, miközben már ablak mellett ülő nővel folytatandó esti szex jár az eszében.

És ennyi? Emberünk kifizeti a pénzt, majd felmennek a korántsem tiszta vagy rendezett lakásra, megtörténi, aminek meg kell történnie, és egy újabb nap telik el, alkohollal törölt emlékekkel?

És nem lehet másképp? Mi van, ha a buszsofőr elkezd érdeklődni a nő múltja felől? Visztautasítást kap azzal az indokkal, hogy ez magánügy, és a pénz csak testi kielégítésre szól. De mi van, ha belemegy? Valószínűleg a hölgy – az egyszerűség kedvéért nevezzük ezek után Arankának – elmeséli, miként került erre a pályára, hogy hagyta ott a szerencséje, hogyan vesztette el a családját és miként, milyen nyomorúságban éli mindennapjait. A buszsofőr végighallgatja, majd rájön, hogy igazából nem is érdekli, így nem merül bele jobban. Aranka élete ismét feledésbe merül. De feltételezzük, hogy Endre, a buszsofőr írói múlttal rendelkezik, és úgy gondolja, érdemes lenne megörökíteni.

Aranka élete

Írta: Endre

„A buszmegállóban ültem, és a 31-est vártam. Szép őszi nap volt. A fák már engedelmeskedtek akaratomnak, és zöld díszeket színesebbre cserélték. Az időjárás is hidegebbre fordult,

kikövetelve magának az őszi kabátokat a szekrényekből. Egy nő ült le mellém, fiatalos volt és vidám.

– Ugye milyen szép időnk van ma? – Igaz, ami igaz, az elmúlt pár napban nem volt valami jó idő, esett és sötét felhők takarták el az eget.

– Igen. Én is pont ezen merengtem. Ez a sok szín. A rendezett levélkupaocok. Talán ez az egyik legszebb ős, amióta léteztem.

– Sokszor élte már át? Pedig nem igazán tűnik időseknek, hogy így beszéljen a múlttól. Ki tudja, lehet, jövőre még szebb lesz az ős.

– Többször, mint azt maga el tudná képzelni, és egyébként is, jövőre már talán nem is lesz ős. Ha így folytatódik ez a felmelegedés, talán egyből tél lesz.

– Ugyan már. ...Dukász Aranka – mutatkozott be, miközben kezét nyújtotta.

Illendően, mint azt a régebbi időkben megtanultam, kézen csókoltam, és én is bemutatkoztam. Felnevetett.

– Nem hívhatnak valakit így. Ilyen névről még nem is hallottam, pedig sokszor kerestem neveket, amiket majd a gyerekeimnek szeretnék adni. De hogy valakit Időnek hívjanak. Vicces fickó maga.

Nem lepődtem meg, hogy nem fogadta el. Általában amikor bemutatkozom az embereknek – ami egyébként meglehetősen ritkán adatik meg –, nem hisznek nekem.

Eközben megérkezett a busz. Régi típusú, kék Ikarus volt. Látszottak rajta a fogaim nyomai.

– Hát akkor viszlát, Idő úr! Jót beszélgettünk.

Meghajtottam magam előtte és elkészöntem. Ismét elmosolyodott és az első ajtóhoz ment. Én a hátsón szálltam fel, elhatározva, hogy követni fogom. Az ajtók becsukódtak, és megkezdődött egy ember élete.

„Örs vezér tere, végállomás. További balesetmentes és szép utazást kívánok önöknek”. Ritka esemény, hogy a vezető bemondja a megálló nevét, de hogy még kellemes utazást is kívánjon, az aztán igazán nem mindennapi. Miután leszálltam, vissza is néztem, akaratlanul. Jó kiállítás, nagyjából velem egykorú férfi ült a kor-

mány mögött. BKV-s névcsiptetőjén kék betűkkel az Endre név szerepelt. A hivatalos papírok és újságok mellett számtalan könyv is fekküdt. Pár híresebb, mint Jókai Mórtól *Az arany ember* és néhány kevésbé ismert, de ugyancsak említésre méltó, mint például Molnár Dávid Márktól a *Színházban*. Valamiért az az érzésem támadt, hogy még valahol fogok ezzel az emberrel találkozni, de hogy hol és mikor...

Reggel kilenc óra volt. Aranka – elhaladva a gombának nevezett épület mellett – a metró felé vette az irányt. Követtem anélkül, hogy észrevett volna. Nem volt nehéz dolgom, hisz mindig ezt csináltam. Útközben megszólalt a telefonja. Frissen végzett egyetemistaként jelentkezését elfogadták, és ezentúl teljes állásban dolgozhatott Budapest egyik előkelő hotelében mint recepciós. Amikor a metró bejáratához ért, annyira el volt foglalva a gondolataival, hogy nem vette észre a szembejövő embereket, és összeütközött egy utolsó évét végző egyetemistával...

Déli harangszó törte meg a város megszokott monotonitását. Fehér galambok repültek fel, és a völgyén, karjaiban tartva menyasszonyát – im-

máron feleségét –, boldogan rohant ki a templomból. Az ifjú párt rokonok serege követte. Dukász József még egyszer gratulált lányának, és apai áldását adta rájuk. A menyasszonyi csokor a levegőbe repült, miközben tucatnyi lány ugrott a magasba egymást lökdösve, karjukat az ol-tár elé állás reménye felé nyúlva. Én eközben az egyik rokonnal folytattam beszélgetést a teknősök vándorlási szokásairól, és miután a pár kocsi-ba szállt és továbbment a lagzi helyszínére, le-intettem az első taxit és követtem őket.

Délután a MÁV kórház kapuján újabb gyerekekkel bővülve lépett ki az ifjú Dukász család. Én a lépcső tetején álltam fehér orvosi köntösben, és elégedetten bámultam utánuk, ahogy beszálltak a kocsijukba és elhajtottak. Immáron négyen laktak a körút menti, régi építésű lakásban, ami a mérete ellenére kényelmesen volt berendezve. Aranka férjét egy közeli építészeti iroda foglalkoztatta mint tervező. Az asszony nem dolgozott, mivel a gyerekek mellett nem maradt volna rá ideje.

Csodaszép *naplemente* volt. A Duna-parton ültem, az alsó rakparton. A túloldalon, a Gellért-hegy mögött eltűnő arany korong által megidézett fényjátékban gyönyörködtem. Mögöttem, két lépcsőfokkal feljebb Aranka sírt fejét a térdére hajtva, miközben férje – pontosabban csak volt férje – elfordította az autó kulcsát, és a hátsó ülésen az addigra kisiskolás gyerekekkel eltűnt a városi forgatagban. Aranka az egyórás veszekedéstől kimerülten ült mellém.

– És ennyi? Munkám nincs, lakásom nincs, semmim sincs. Meghalok, és soha senkinek sem kellek többé...

Felkeltem és kezénél fogva felsegítettem, majd elindultunk a város felé, immáron...

...este. Egy közeli síkator felé mentünk.

– Ha jól emlékszem, az a nagy piros ajtó, amit keresünk – mondtam és két kukát kikerülve egy nagy, pirosra festett fémajtó előtt álltunk meg. Bekopogtam. Kis várakozás után egy hölgy nyitotta ki, az időjáráshoz képest meglehetősen lengén öltözve. Végigmérte Arankát és végül csak bólintott.

Éjszaka volt ugyan, és kint – igazi őszi időhöz híven – a levegő hőmérséklete megközelítette a fagypontot, de idebent a tömeg miatt a vadító fehérneműben táncoló lányok sem fáztak. Én az egyik kanapén ültem egy igen szép nő társaságában, mikor odajött hozzám Aranka és megkért, hogy beszéljünk. Az egyik, külön „pároknak” kialakított szobába mentünk és bezártuk az ajtót. A szobát vörös fény töltötte be, hogy fokozza és vadítsa az emberi érzékeket. Hosszas csend után Aranka szólalt meg először.

– És nem lehet másképp?

Ebben a pillanatban én, az Idő elmosolyodtam...

... Szelíden lebegett a homályos semmisségben...

Mi a különbség a cigaretta és a szerelem között?... A cigi után köhögés... a szerelem után sírsz... Melyik éri meg jobban?... Attól nem kapsz tüdőrákot... Kérsz még egy szálát?... Ugranunk kellene... De nem nézett a másikra... magasba fújta a füstöt... Ugranunk kellene...

Az Idő bólintott és óvatosan felállt. A szék megbillent alatta, a másik utána kapott. Együtt zuhantak. Sok-sok éve először érthettek egymáshoz...

Miután kiléptem a piros ajtón, nem gondoltam, merre megyek, csak elindultam a városban. Mivel a nagy női télikabát alatt, amit az egyik vendégtől loptam, csak egy tanga és egy melltartó volt rajtam, gyorsan kerestem egy helyet, ahova beülhetek, mielőtt megfagyok. Meg is találtam a Déli pályaudvartól nem messze. Leültem az egyik ablak melletti asztalhoz, és azon gondolkodtam, ami a mai napon történt velem. Végiggondoltam az életemet. Közben egy hölgy esett be az ajtón, nagy szatyrokkal felpakolva. Nem vett észre, mivel nekem hátul ült le. Kávét rendelt. Belefáradtam az életem elemzésébe, így csak őt figyeltem. Kicsit később a kocsmáros megkérdezte tőle, bekapcsolja-e a tévét. Látszott rajta, hogy nem szeretné, de addig erősködött a férfi, míg végül a hölgy belement. Most sírni kezdett. Nem a filmen, abban biztos lehetek, mivel valami focimeccset adtak. Arra jutottam, biztos neki sem lehet jobb, mint nekem. Bár a szatyrokat elnézve,

legalább van rendes munkája. Közben felébredt a pultnál alvó kocsmaladó, és a hölgyet meglátva felkiáltott: „Ő, édes Istenem, tényleg te vagy az? Nem hittem volna, hogy eljössz.” Közlebb ment, és suttogva folytatta: „Igen, most már egészen bizonyos, te vagy az, Shankhamala, indiai hercegnő, a nagy Mustafa leszármazottja és Shankhamala reinkarnációja”. Érdekes, gondoltam, egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy hercegnő. Már éppen úgy állt a dolog, hogy belemegy a játékba, amikor tompán megszólalt a pályaudvar hangszórója, figyelmeztetve az utasokat a beszállásra. A nő gondolkodott, menjen-e vagy maradjon. Végül az indulás mellett döntött, és nyomában új hódolójával elsielt. Egyedül maradtam, míg az ajtón be nem topant egy buszsofőr.”

* * *

Endre lerakja a tollat, és az ágyon fekvő Arankára néz, aki a mesélés közben végig sírt. A konyhában talál némi, enniválót és egy kevés tegnapi kávé, azzal kínálja. Mialatt Aranka eszik, végignézi a szekrényeit, és a volt élettársa által itt hagyott ruhadarabokra vadászik. Mikor már sikerül eleget összeszednie, visszamegy az ágyhoz és lerakja a szélére. Leül Aranka mellé. Ahogy itt ülnek, egymás mellett, mindketten sokkal fiatalabbnak néznek ki, és ami még fontosabb, hosszú idő óta először, boldognak.

És én is boldog vagyok. Nem sokszor szoktam beleavatkozni ilyen direkt módon az emberi lények életébe, de most úgy éreztem, ennyit megtehetek. Mikor a piros szobában feltette a kérdést: És nem lehet másképp?, megsajnáltam őt. Válaszút elé állítottam. Az egyik az, amin eddig is járt, amely az öngyilkosságba vezet. Egyértelmű volt, hogy ezt nem akarja választani. A másik út – egy új élet kezdése – abba a kocsmába vezetett, ahol megismerkedett a buszsofőrrel, akit még reggel láttunk. Mennyivel fiatalabb volt ő is még akkor... Szinte azonnal választott, de megkértem, hogy még egy kicsit maradjon. Elvégre nem sokszor adatik meg a lehetőség, hogy egy emberrel beszélgessek...

Géhberger Máté: Kavalkád

Jó erős feketekávét szürcsölgetve, az aznapi újság szennyeit tanulmányozva kezdte minden reggelét barátom. A szokások és a megtervezett napok szinte teljesen bekebeleztek életét. Kalickába zárták, a kulcsot pedig lehúzták a vécén, majd illedelmesen lehajtották a vécéülőkét.

Miután végzett szokásos reggelijével, a Micimackós pizsamáját fehér ingre és fekete nadrágra cserélte. Előkotorászta a kocsikulcsot az asztalon tornyosuló, elmosatlan tányérok, sörös dobozok, régi újságok, két kéthetes banánhéj és rengeteg üres nikotintapaszos doboz közül, melyeket az ugyancsak üres cigis dobozok tudtak felülmúlni létszámában. Az autó „pöccre” indult. Persze csak miután az ember belerúgott kettőt és egy sort káromkodott, amit a szomszéd kertben ülő öreg házaspár rosszállóan nézett, szokásos mondattal kísérve: „Ezek a mai fiatalok!”, majd olyan beszélgetés vette kezdetét kettőjük között, amelynek csak az egyikük halála tudott véget vetni. A rendőrség hosszas helyszínelés után a halál okát egy alacsonyan szálló galambnak tulajdonította, amely csőrrel előre belefúródott áldozata nyakába.

A munkahelyére beérve elfoglalta méltó helyét asztalánál. Gyorsan nekiállt begépelni az aznapra kiszabott információmennyiséget, tudván, hogy csinos munkatársa megérkezése után csak fele olyan gyorsan fog haladni. Mert hát valljuk be, bármennyire is lehet valaki a mindennapok hőse, arra még ő sem képes, hogy egyszerre nézze a nő telt kebleit és a monitort.

A hazafelé út is teljesen normálisnak volt mondható. Megszokott volt a több órás dugó az autópályán, aminek kiváltó oka általában közúti baleset, esetleg egy eltévedt traktor vagy hód volt. Ma azonban valami más. Az egyik felüljáróról egy ember ugrott fejest a szmoghabokba, elmerülve saját vérében. Búcsúlevelében arról számolt be, hogy többszörös sikertelen öngyilkossági kísérletei rádöbbenették, hogy semmit sem tud már véghezvinni, amit akar az életben, ezért inkább véget vet annak. Lelke félúton a másvilág felé járt már, örömmámorban úszva első igazi sikere nyomán, mikor a rúgásoktól horpadt autó elhajtott az élettelen test mellett, és kövér gázt kapva, hihetetlen 60 km/h sebességre gyorsult, röpítve gazdáját a legközelebbi sztriptíz bár felé. Szokásos délutáni sportprogram.

Estefelé, miközben a Barátok közt már javában ment a tévében, megszólalt a telefon. A főnöke volt az. Értesítette, hogy a másnap nem kell bemennie dolgozni, mert az irodát szétáztatta a rosszul működő tűzoltórendszer.

Elő is kerültek rögtön a pontosan kidolgozott tervek az esetleges szabadnapokra. Egész napos sztriptíz bár- és kocsmakörút detox látogatással. Legunalmasabb focimeccsek válogatása kazettáról sörrel és pop-cornnal, megfűszerezve egy kis bealvással. Autóverseny a helyi menő nagypapával, ahol általában nem ő szokott nyerni. És lehetőségként szerepel még a fűvágás ollóval. Ez John kedvenc hobbyja. Nos, hát igen, Johnnak hívják és negyvenkét éves. Eddigi élete során szinte semmi említésre méltót nem tett még. Napjai előre kiszámíthatóak és változatlanok.

Az ember azt gondolná, hogy ennél még a helyi parkban élő sünnnek is izgalmasabb az élete. És hát igaza is lenne. Mielőtt továbblépnénk a fordulóra, még beszélnünk kell John gyerekkoráról.

Átlagosnak mondható, túlhizlalt mintadiák, akinek nem nagyon voltak barátai, leszámítva azt az egyvalakit, akit ő maga képzelt el: engem.

Most, hogy sikerült ennyire negatívan bemutatnom kitalálóm és megalkotóm, azt hiszem, magamról is kell, hogy ejtsek néhány szót.

Én magam jóképű, erős, okos és szerény vagyok, John tökéletes példaképe és kontrasztja. Rengeteg barátom van, de sajnos ők mind máshol élnek, ezért sose tudnak Johnnal találkozni. Talán irigykedik is emiatt rám. Mindenesetre jól megértjük egymást, és mindig mindent megbeszélünk. Még arról is be kell számolnom, hogy milyen volt az utolsó közönségem Erikával, a barátnőmmel. Általában erre este szokott kérni, miközben az ágyban vagy a kádban fekszik...

De mennyire bunkó vagyok! Hisz be se mutatkoztam. Jacknek hívnak. Igazából teljes nevem Ki Jack, amit Amerikában úgy írnak, hogy Jack Ki. John ezt nagyon viccesnek találta, és néha-néha harsányan fel is szokott nevetni, mikor eszébe jut.

Most már eleget tudsz ahhoz, hogy megértsd a most következő események fontosságát.

Egy nap, miközben John a városban sétált, vagyis inkább az alkohol miatt csak próbált sétálni, beleesett egy lányba. És nem csak szó szerint. Ezek után nem tudott másról beszélni velem, csak róla. Hogy mennyire gyönyörű és elbűvölő. Azok a tökéletes ajkák, azok a csillogó szemek, gyönyörű barna haj és fekete szempillák. Azok a mámorítóan hatalmas mellek. És az az elbűvölően kétségbeesett nézés, miközben vigyorogva nekizuhant... Minden mondat végét egy hatalmas sóhajtással erősítette meg.

És hát, ahogy ez szokott lenni, teltek-múltak a napok, de nem sikerült vele újból találkozni. Egészen a hét végéig, amikor egy szerencsés ösztön hatására a helyi kórház felé vette az irányt. A lány épp akkor jött ki az ajtón, mögötte az orvosával, aki még egyszer megnyugtatta, hogy nem lett komolyabb baja, pihenjen sokat és vigyázzon magára.

Tudom, mit vársz most. A lépcsőn leérve a lány felismeri Johnt. Először meglepődik, aztán odamegy, képen vágja egyszer, majd a második előtt elkapják a karját, és megcsókolják, amitől összezavarodik. De a zavarodottság hamar elmúlik, és szenvedélyesen visszacsókol. Aztán a férfi felajánlja, hogy menjenek fel a lakására. De mielőtt beengedi a lányt, azt hazudja, hogy kiviszi hátra a kutyát, mert nem szereti az idegeneket. Ezt az időt kihasználva mindent besöpör a kukába, villámgyorsan rendet rak és még arra is marad ideje, hogy a tükörben belője a séróját. Aztán bevezeti a lányt a házban. Gyorsan megmutatja a falra kirakott képeit, amelyeken kedvenc elfoglaltságát űzi, a fűnyírást. Büszkén mesél az erre a célra átalakított ollóiról. Végül a hálószobában kötnek ki, és boldogan élnek le életüket.

Csakhogy az élet nem ennyire egyszerű és könnyű. A lány a lépcső aljára érve megbotlott, és a fejét a betonba verve elájult. John odasietett, és letérdelt mellé. Kétségbeesve kiáltozott segítség után. Egy hajléktalanon kívül azonban senki sem volt az utcákon, az is csak röhögni tudott. Félre is nyelte a szájában lévő falatot.

Aztán hozzám könyörögött, hogy hívjak valakit. Én próbáltam megmagyarázni, hogy ez a lehetetlenség határait súrolja, de már nem foglalkozott velem. A lányt szólíttatta, hogy ébredjen, miközben a hajléktalan fuldoklott a sarokban, egy galamb meg teljes beleeléssel násztáncot járt hitvesének az út közepén.

Meg kell valljam, egész ügyesen csinálta...

Aztán végre egy busz kanyarodott be az utcán. A sofőr megállt és azonnal berohant a kórházba segítségért. Az utasok hangosan és cifrán káromkodtak a hirtelen fékezés miatt, és értetlenkedve nézték, ahogy a vezető elrohan. Gondolták, biztos megtámadták őket, vagy bomba van a buszon. Kitört a pánik. Közben a hajléktalan továbbra is fuldoklott. A galambpár meg teljesen odavolt egymásért. John még mindig a lányt szólígtatta. A lány meg még mindig ájult volt. Én meg még mindig semmit sem tudtam csinálni. A füstölt sajt meg finom.

Öt percre rá, mialatt az őrjöngő tömeg eltűnt a kisebb utcákban, a hajléktalannak sikerült túlélnie a gyilkos kenyérdarabot, a galambok meg továbbra is galambok maradtak, a kórházból két fehérruhás ember rontott ki egy hordággal, mögöttük a sofőrrel. Felrakták rá az ájultat, és óvatosan bevitték az épületbe. John elkíserte őket. A busz meg utasaitól megszabadulva továbbszelte az utat szétrebbentve az ifjú párt.

És ekkor történt valami. Nem éreztem késztetést, hogy kövessem gazdátam. Megszakadt a minket összekötő szál. Társra lelt, és többé már nem volt rám szüksége. Akkor ott megkönnyebbültem.

Ezért osztottam meg veled ezt a történetet, kedves képzelt baráttársam, hogy levond a tanulságot: amennyiben ráveszed gazdád, hogy a valóságban keressen barátokat és talál magának, felszabadulsz. Én most a többiekkel együtt lakom egy szigeten, és remekül szórakozunk. Remélem, egyszer te is idejutsz.

Géhberger Máté: A hajnal hasadása

Kedves Szüleim!

Bizonyára hozzátok is eljutott már a hír, hogy hol vagyok most. Ne aggódjatok, minden rendben, viszont a helyzetre és jelen állapotomra tekintettel lévén, képtelen vagyok személyesen találkozni veletek. Így a levélírás mellett döntöttem. Sokat rágódtam rajta, hogy lenne a legjobb elmondanom mindazt, ami történt velem, és amiért ide kerültem. Bár emlékeim nincsenek a történetekről, így csak az egyes helyeken ott-tarózkodott szemtanúk elmondásaira hagyatkozhatom. Remélem, időm engedi végig leírnom a történetet, már amennyire összeáll bennem. Két doboz pirulát már bevettem, amelynek hála, valamelyest kitisztult a fejem, és a hangzavar is távozott. Mindazonáltal bátorodom harmadik személyben tekinteni magamra a történet elbeszélése során, megkönnyítve ezzel magamnak annak leírását (mivel nem tudtam és nem is fogok tudni belenyugodni tettembe). Persze az elbeszélők is harmadik személyként tudósítottak rólam a vallomások alapján, amelyeket megkaptam leírva is. Tudnotok kell továbbá, hogy nagyon szeretlek titeket, és remélem, nem haragszotok majd rám...

A történet egy kis albrleti lakásban kezdődött valahol a hetedik kerületben. Két fiatal egyetemista lakott ott még akkoriban. Egyikük pszichológiára járt, harmadéves volt, míg a másik a jogra, és ez évben fejezte volna be tanulmányait.

Aznap reggel mindketten későn keltek, így nem is lehetett volna reggelnek nevezni. Előző este kisebbfajta „összejövetel” tartottak, régi és új ismerőseikkel, megünnepelve egyikük születésnapját. A rengeteg szeméthalmon végigtúrva közelítették meg a konyhával egybekötött szűkös kis ebédlőt, ahol továbbra is az esti buli után maradt romokat találták. Kávét elegyítettek-melegítettek-kerekítettek és hozzá az egyik még fel nem bontott süteményt ették, amit valaki ott hagyott.

Ahogy telt az idő, úgy fokozódott a hangulat, és úgy fogyott a süti is. Rágyújtottak, tűzzel,

tűzzel gyújtottak rá, és persze továbbra is sütit ettek. Azt a fránya sütit... Minden egyes falatnál egyre viccesebb lett a világ, és egyre jobban tűntek el a darabok a tálcáról. Zene. Zene kellett akkor, és jó hangosan. Az idősebbik hallgató visszacsörtetett a szobába, miközben hangosan nevettek mindenen, amit csak megláttak, rágtak. Zenével felfegyverkezve érkezett vissza, és fülébe nyomta az apró kis dugócskákat. A másik csak nevetett rajta és kis híján le is bukott a székről. Kezdett összemósodni a világ, ahogy hirtelen a levegő is megfagyott. Mindketten elhallgattak és csak a zene iszonyatos, iszonytatos bömbölését vélték hallani.

És megindult. Kirohant az ajtón. Aki eddig a széken egyensúlyozott, utána. Mikor az ajtóhoz ért, addigra eltűnt lakótársa lábnymoi is eltűntek a frissen felmosott padlón. Visszarohant és nem kevés kutakodás után nadrágjában lelt rá mobiljára. Gyorshívás, gyorsan, mint amikor a vonatok suhannak el melletted az állomáson, széleseben átfutotta a neveket, végül megtalálta, akit keresett, legalábbis abban reménykedett. Zöld gomb és várakozás. A világ fordult egyet, és ő az ágyon lelt saját magára. Már csöngenie kellett. Vedd fel, add, Isten, hogy hallja meg és vegye fel! Rimánkodott. Hangosan. Dallam. Valahol mellette. Ismerős. Ólomfejét jobbra fordította, és ott rezgett, villogott, csörgött, ciripelt barátja telefonja, saját nevével a képernyőn.

Az ajtó, ami előtt megállt, díszes faragványokkal volt ékesítve, amelyeket az idő formált kedve szerint, tördelve az erős éleket, homályosítva a csillogó üvegeket, s végül gyenge porral lehintve, akár egy süteményt, amely csak arra vár, hogy valaki felvágja. Ne váraszuk sokáig, mondhatta volna, miközben a meleg acélfejszét meglendítve, dühvel és hatalmas lendülettel, üvöltve belevágta a sütemény zárjába. Ropogva sikolt most fel tüzes könnyeket ejtve, a két fém újult találkozásának perce, ahogy egymást csorbítva szakadnak el, megint és megint, míg végül teljesen egybeolvadnak, feltárva a mögöttük elterülő rumos tölteket.

Bűzös lehelettel indul meg a hatalmas embertömeg, a kopogtatónak ront, aki fejszójét lezárva hagyja, s pusztá kézzel védi fejét. Két test egybeolvad az utcán, vér és por keveredik, undok cseppekben gördül végig a köveken, míg nem újra összeáll s halált hirdet. Holt test felett átlépve ismét az ajtó előtt áll.

Odabent hosszú folyosó éktelenkedik a háznak gyomráig, ahol ajtóik nyílnak körbe és lépcső, ami új szinteket tár fel vagy le.

Vércsíkokat folytat végig a lemenő nap haragja, mint folyosók vakolata. Égetve vakítja el, ki csak elmegy előtte, de fenyegetve int a világosság végére. Szerelmes lelkeknek szikráit is megszegyenítve pattog porszemről porszemre a narancsos villódzás, s hajlik fekete falakra kedvesen.

Hideg van tavaszhoz képest a kikövezett úton, s ordítva sír fel valahol egy gyertya lángja, mert hideg fojtogatja szüntelen. Nem sokáig már, mert ajtó nyílik és csapódik, egy gyertya megremeg és megbukik, önmagába oltódik. S falakon napnak vérént embervér ékesíti, keveri, ahogy késnek fénye hasítja a lüktető ereket. Test, mint gyertya, szintén megrendül, s halálnak csókjától megtébolvodva rohanni kezd, ajtót keres.

Folyosón éri utol párja s végleg magáévá teszi, kopott kövekre lefekteti s lelkét rabolva, szakítva ki vörös testből, napnak ajánlva röhög fel újra és újra, míg az hegy mögött le nem bukna, szégyenében megfulladva.

De test és lélek kapcsolata, erőlködve újra bontakozna, be nem fejezett sorsának értelmet fakasztana. Újra dobban a szív, és a halál sikoltva elhalványodik, kezéből kiejtve a fényes lüktetést, eltávolodik.

De megálljt parancsolnak neki, hisz most a kés diktál, és cseppet sem remegve hasít ismét az újraéledt tetembe. Vörös penge szeli a fehér mellkast, felhasítva minden szövetet, ami csak útjában áll, felnyitva testnek kapuját a kíváncsi szemek előtt. Dobban még ugyan, de lelkesedése alábbhagy, mikor kezek fonják át és édesgetik, erektől végleg eltépetik.

És vértől szennyes szemével rémülten nézi végig, mint tépi szét fogaival véres testének el-

választott darabját, miközben tehetetlenül homályosult a világ.

Halál biztatja mögötte, alig várja, hogy ő is megizlelhesse és a haldokló léleknek fényét újra elvehesse, hogy aztán zsebébe dugva többet el ne engedje.

Tűz nyaldossa. Tűz rágsálja. Tűz fojtogatja. Tűz emésztí. Tűz ölelgeti. Tűz szerelmeskedi. Tűz a neved, és cinkostársam vagy!

Égett hús... Égett bútorok... Égett fényképek és lángokban megelevenedett emlékek. De mind csak a pillanatnak engedelmességek, és forrásban lobogva, doboznak aljára égnek. De a doboz címe már fekete léghullámokon vitorlázik, betört ablak részén át távozik.

S bár fájdalma mit sem enyhül, gonosz, vörös hajú manóknak fogaitól sem menekül, mégis kitarat és küzd, valóságot elhagyni nem akarja, fényes kislány karját fogja és biztatja. Lányka mellkasa szörnyen felhasítva, és szíve megcsönkítva, térdel mellette, mióta csak az öngyújtónak lángja benzint gyújtott.

És bár vörösen izzik a lánc, és csontig marja, lánynak suttogása életben tartja. És szenvedésének megvan az értelme, mert az ajtó kitarul, és fehér fényesség szövi át a lángokat. Belép ő, akire egész életében várt, kit eddig csak fantáziált, könyvek alapján idealizált. És most itt van, teljes valójában.

Fején hóálló sisakkal, kezében tömlővel, melyből hűsítő vízszugár lövell, szétmállasztja a megbomlott és felhőlyagosodott testet...

És ő futott... Futottam... én én én voltam! Láttam magamban a kanyarban a kirakatban láttam magamat... Rávicorogtam, magamra, mint állat vállat vontam s szaladtam... megsze szaladtam, szaladtam én, szaladtam, és ködvett körül, szellemek mindenütt, most is hallom őket, igen, anyám, itt van mellettem és lélegzik, szívemet kívánja, ments meg tőle! NE! Most már ügyvis mindegy, érzem, fáj a hasam és a fejem, félek, itt van, hallom, ahogy lépked, az ajtón dörömböl, értem jött, de még várnia kell, még nem fejeztem be, még nem, még nem, MÉG NEM!, még korán, gyorsan el kell mondanom, hogy aznap este, mikor a húgommal találkoztam...

Kedves Kroh és Krohné

Fiuk állapota az előző találkozásunk óta sokat javult, és már az összefüggő beszédre és fogalmazásra is mutatott hajlandóságot. Ápolóival egyre többet kommunikált, és a hét elején papírt kért, hogy írhasson. Többnyire verses szövegrészeket ír, vagy csak rajzol. Bár szinte majdnem mindegyikben megjelent a halál mint téma, és a gyilkosságot elkövetetőknél gyakran mutatózó elmebomlásra utaló jelek, határozott javulást véltünk felfedezni nála. A tegnapi napon úgy döntött, levelet ír maguknak, és fokozott ellenőrzés mellett engedélyt adtunk rá.

Elszomorít, hogy nekem kell ezt közölnöm önökkel. Fiuk számunkra is megdöbbenést okozva az előző napon öngyilkosságot követett el.

Még az ezt megelőző napokban sikerült az orvosi szobából négy doboz igen erős nyugtatót ellopnia. Az, hogy hogyan jutott a szerekhez, és ki a felelős, még kivizsgálás alatt áll.

Levelem mellé tűztem az ő levelét is. Továbbá is kérem önöket, hogy személyesen is legyenek szívesek felkeresni a pontosabb információk végett, és hogy gyermekük személyes tárgyait leltár szerint átvegyék, valamint hogy személyesen is részvételemet nyilváníthassam.

A Lipótmezei elmeógyógyintézet teljes személyzete és jómagam részvétünköt szeretnénk kifejezni elhunyt fiugyermekük miatt.

Tisztelettel:

Az intézet igazgatója

Géhberger Máté: Teliholdas tájkép

A feljövő telihold színezüst fénye szét-szórta tündérporát a sötétedő horizonton, csillagos kupolát varázsolvá a hal-kan morajló tenger fölé és annak nyugodt környékére. Az égbolt tisztán sötétlett apró lampionjait körbeölelve az éjszakai csendben. Egyedül az eltévedt ezüst sirály árnyéka bolygatta fel a látkép makulátlanságát.

A hullámok mint éhes vadállatok nyal-dosták a fehér homokot, sötét foltot

hagyva maguk után az apró szemcséken. Az öreg teknősbéka lassan dőcögött végig a parton, zöld páncélján a hold ezüstös tükre nézett vissza a sókristályos tengervíz felszínét megtörő, magasra nyúló sziklára. A fény hófehér utat rajzolt ki a finoman táncoló vízben, mutatva a helyes irányt az elhunyt lelkeknek, akik a mennyország boldogságát keresték az éjszakában.

A kráteres arcú hölgy kacéran bujdosott el egy arra úszó, magányos felhőpamacs mögé, hogy aztán széles mosolyával előugorva elárassza fénypázmákkal a legsötétebb zugokat is a parton. A homokban hegyesedő kövek között habos hullámok csobogtak, kellemes nessel simogatva a tájat. A teknős kerek alakját elnyelte a tenger, apró nyomait a víz elsimította a földön. Az égboltot átszelő sirály kiáltása villámként hasított végig a levegő csendjében.

Ahogy az égbolt derülni kezdett a reggeli órákat köszöntve, a vörösen izzó tűzgolyó el-lopta az ezüsthölgy fátylát és új hajnalt teremtett a tengeren, hogy fényével átöltöztesse a festői tájkép világát.

Géhberger Máté: Szilviaházi Tímea

Füst lengte be a szobát, ahogy a szivarok végei újra és újra felizzottak. A kellemes aromájú, átláthatatlan felhőt a folytonos beszélgetés próbálta meg darabjaira hasítani, ezzel pillanatra megmutatva az asztal túlsó felén ülő társaság egy részét. Közel egyidősek voltak, leszámítva Tímeát, aki még tizenégy se volt. Szülei természetesen nem tudtak ittlétéről, hiszen nagyapja bizton állította, hogy a szombat esti baráti találkozó előtt mindig lefekteti aludni. Bár az idő során jócskán megfogyatkozott az itt-tartózkodó emberek száma, mégis a hangulaton ez mit sem változtatott. A halál mint téma csak vicc tárgyát képezte, hiszen az esetek többségében amúgy sem volt már messze. Ez nagyban segítette is az elfogadását azoknak a nehéz időknél, amikor újabb széket kellett kivinni a teremből.

A helyiség a ház többi részéhez képest változatlan maradt az évek alatt. A plafonról lelógó hatalmas csillár játszi könnyedséggel világította be az elegánsan bútorozott szobát. A falakon régi festmények és antik tárgyak kaptak helyet, kivéve a nyugati oldalt, ahol hatalmas, bálteremszerű ablakok töltötték ki a szabad felületet. Odakint sötétség takarta a gyümölcsfás kertet és az apró tavat, amelyben most is magasra nőtt a nád, mint ahogy minden nyáron.

A ház, bár nem volt hatalmas, mégis elegáns és régi vonalvezetése könnyeket csalt az éppen erre járó építészek szemébe, akik elgondolkodtak jelenlegi terveiken, és merőben új elképzelésekkel léptek a tervezőasztal elé.

Tímea nagyon élvezte és várta az alkalmat, hogy évről évre ismét ebbe szobába léphessen, megcsodálva az érdekesebbnél érdekesebb történeteket, mondákat emberekről, házakról, falvakról. Élete elképzelhetetlenné vált e nélkül a csodás este nélkül, ahol történt valami. Valami, ami megmozgatta és lekötötte a fantáziáját. Bár szüleitől mindent megkapott, amire csak egy tizenéves lánynak szüksége lehet, akár gondolunk a vagyoni dolgokra, akár a törődésre, óvásra és szeretetre, mégis élete annyira üresnek tűnt számára.

Egy hét. Nyáron, mikor az iskola is szünetelt, Tímea egy hetet szokott nagyszüleinél tölteni. Ez alatt az idő alatt kiszakadt az élet megszokott kerékvágásából, hisz nagyapjára ütött, aki úgyszintén szerette, ha történnek a dolgok körülötte. Gyakran tűntek el napokra anélkül, hogy szóltak volna, hova mennek, vagy mit csinálnak, az otthon maradtak nagy bosszúságára. Ilyenkor legtöbbször az általuk összeeszkábált kis fa óvóhelyre mentek a közeli hegyekben megbúvó tó partjához, ahol vagy horgászással töltötték az idejüket, vagy a természetet járták, megmászták a közeli hegyeket, esténként pedig a tábornút mellé ültek. Itt tanult meg gitározni is az emberek nagy csodálatára, hiszen még gitárja se volt, ezekről az alkalmakról pedig semmit sem tudtak.

És az egésznek a tetőpontja a szombat este volt. Az élményítő füst. A beszélgetés. Ilyenkor rendszerint teljesen elveszítette az időérzékét, és csak arra lett figyelmes, hogy odakint világosodik.

Megigazította hosszú barna haját, majd elköszönt a társaságtól és a fürdőszobába sietett, ahol megfürdött, hosszasan haját mosott, és új ruhát vett fel. Egyszerű fehér ruha volt, semmi cicomával vagy felesleges dísszel. Azonban jól kiemelte az éppen nőiesedő alakját. Kihasználta a még hátra lévő órákat, és meztláb indult a konyhába, ahol a nagyanyja már várta. Fejét, mint mindig most is megcsóválta, ahogy unokája megenge-

dett magának egy kurta ásitást, és az asztalhoz ülve nekilátott reggelijének. Evés közben, Tímeának eszébe jutott az egyik történet, ahogy elkapta saját, fekete tekintetét a müzlis tálban nyugvó tej felszínéről. A história egy kicsit idősebb lányról szólt, akinek szintén mélyfekete szeme volt.

A történetek még hangosan keringtek a fejében, amikor a kanál csörömpölve landolt az üres tálban, és amikor a szék megcsikordult a padlón. Megköszönte a reggelit, és a szobájába sietett. Gyorsan összepakolt, gondosan elrendezve a különböző ruhákat színek, méret és típus szerint csoportosítva. Majd szépen a bőröndjébe pakolta őket, és az ajtó elé rakta az egész csomagot.

Épp visszatért a szobába és becsukta az ajtót, mikor roham tört rá. Egyszerre érzékelt mindent és mindenféleképpen, illatokat érzett, bizsergő érzés futott rajta végig, színeket látott, zenét hallott, a gondolatai hihet-

len sebességre gyorsultak fel elvesztve a kontrollt, és képtelen volt feldolgozni az eseményeket, miközben szemei ide-oda cikáztak a szobában, és a bejövő képeket az agya már képtelen volt befogadni, elmosódtak és eltompultak. Mint mindig, csak egy pillanattig tartott ez az állapot, és az ezt követő érzés sem maradt el, hihetetlen erejű boldogság lepette el egész testét és lelkét. Felpezdülve és izgatottan kereste azt a valamit, ami kiváltotta belőle a mostani érzéshullámot. Legtöbbször egy szám hallgatása idézi elő, és ilyenkor újra és újra meghallgatta azt, hogy az érzés vissza-visszatérjen, persze egyre gyengébben. De most nem talált semmit, így sajnálkozva lépett az ablakhoz, hogy még egyszer, utoljára jól megnézze a látványt, mielőtt elmegy. Gondolatai azonban nem nyugodtak, és újra éltek az előző pillanatot, lepergetve az összes érzést és képet.

Negyed óra elteltével az események szép lassan a tudatalattijába süllyedtek, növelve ezzel azt a valamit, aminek létezéséről még csak sejtése volt Tímeának.

Dél körül megérkeztek a szülei, és közösen ültek az asztalhoz, hogy elköltsék a korántsem szegényes, több fogásos ebédjüket, amit nagyanyjával főztek még az előző napon. Ezek után következett a szokásos élménybeszámoló, persze a legfontosabb és egyben legtitkosabb részeket kihagyva, és az ugyancsak elengedhetlenné vált nagy beszélgetés.

Késő este szálltak autóba és indultak el a több mint háromórás útra, aminek már az első tíz percében Tímea mindig elaludt. Szülei a hét fáradtságának tudták be az egészet, és halk beszélgetésbe merültek.

Mindeközben Tímea újra és újra átélte az érzéseket, ahogy szép lassan a helyükre illeszkedtek, megbolygatva a rendet, és felébresztve benne énjének összetettebb oldalát.

Márton Alex: Édes Anna

Emlékszem egy történetre. Velem történt. Rólam szól.

Úgy kezdődött, hogy voltam én, barna hajú, átlagos alkátú srác. Akkoriban az arcom kezdte elérni végső markáns, férfias kinézetét, és hát ez nem csak engem nyugtázott le és készítetett arra, hogy hosszú percekig csodáljam magam a tükör előtt, de a lányok is sokkal érdeklődőbbek lettek. Így ismertem meg Ellát. Igazán szép lány volt. Szőkésbarna, dús haja a háta közepéig hullámozott le, és finom virágillatot árasztott, akár a tavasz. Bőre barna volt. Vékony, hosszú lábai kecsesen mozogtak. Szerettem őt. Vidám lány volt, játékos, nem telt el úgy perc, hogy az arcán ne ragyogott volna egy félnék mosoly.

Rajongott értem, és habár hasonlóan éreztem iránta, kicsit az agyamra ment a folytonos szeretetöbblete, amit minden találkozásunkkor hatalmas adagokban pakolt rám. Ő volt a valaha volt egyetlen Barátom.

Elszakadtunk egymástól. Ő itthon próbált érvényesülni, viszont nekem lehetőségem akadt belekóstolni a „Nagy Almába”, az „Amerikai Álomba”. Ösztöndíjjal bekerültem egy egyetemre, és Amerikába költöztem.

Kint igen jól teltek a napjaim. New York csodás hely, és újdonsült férfias sármomnak köszönhetően hamar jó társaságba kerültem. Megismerkedtem egy csapat model-lánnyal. Akkoriban épphogy kiléptem a „lurkó korszakomból” és kezdtem férfivá érni, és ők sokat segítettek ebben.

Aztán hiányozni kezdett Ella, aki teljesen különb volt a New York-i lányokhoz képest. Szerettem őt, leveleztünk. Tavasz volt a Central Parkban, amikor megkaptam a levelét. Ella megismerkedett Carlosszal (22, egyedülálló), barátok let-

tek, közel kerültek egymáshoz, én meg eltávolodtam tőle. Előfordult, hogy hónapokig nem érkezett tőle levél, és szép lassan elfeledtem a múltunkat, az emlékeinket.

Elrepült négy év, Budapest, Ferihegy terminál kettőn találtam magam. Álmodok nélkül, cél nélkül, ebihalként lógva egy kampón.

Albérletet szereztem, majd munkát.

Az utcán sétált egy srác, olcsó öltönyt viselt, használt makkos cipőt koptatott. Barna haja hasonló volt a többiekéhez, arcát a föld felé billentette, és némán járkált a városban. Ő volt én, én voltam ő.

Ella egy este a mellemen pihent.

Volt egy fiú, szerelmes volt. Hosszasan beszélgetett egy lánnyal, szerették egymást, átbeszélték az estét, és mikor már a hajnal járta az utcákat, a lány megpihentette fejét a fiún és elszenderedett, majd a fiú is lehunyta a szemét és együtt álmodtak. Ők voltak mi, mi voltunk ők.

Ella és én még fél évig szerettük egymást.

A Gellért-hegyen sétál egy pár, Ella és András. Két hét múlva szakítanak, de még nem tudják. A lány megpillantja Carlost. Carlost az izmos, latinus, Puerto Ricó-i férfit, jobbjan barátnőjével, akiről még később ejtek egy-két szót. Mikor Ella meglátta őket a szobor lábánál, rögtön szaladni kezdett, hogy Carlos nyakába ugorjon. Mindeközben András elképzeltte, ahogy a férfit egy hordóba zárja és apait-anyait beleadva lehajítja őt a hegyről. Ella és Carlos leültek egy padra és beszélgetni kezdtek, eközben Anna – Carlos barátnője – és András a helyzet abszurditásának köszönhetően teljesen megmerevedtek és csak figyeltek. Majd András megérezte, hogy meg kell törnie a jeget valami frappáns poénnal, és ezt találta mondani:

„Úgy érzem magam, mint a Vízny házaspár, amint épp lemészárolja őket Anna!” A helyzet különös furcsaságán ez mit sem segített, de a jeget megtörte, és Anna elnevelte magát.

A Gellért-hegyen a fák között egy újdonsült baráti pár sétálgatott és beszélgett. Megpihentek egy fa árnyékában és tovább folytatták a csevegést. Volt bennük egy közös dolog: szerették az Édes Annát. Beszélgettek a könyvről, az időjárásról, beszélgettek háborúról és városokról, majd egyszer csak megjelent Ella és Carlos, a lány száján a düh vicsgorgott.

Ezután mindenki hazament a saját bikájával, Anna Carlossal, Ella pedig Andrással.

Szeretem Annát!

András beleszeretett a lány szépségébe, a gondolataiba, az érzelmeibe. Anna aranyos lány volt, barna, enyhén göndör haja a vállán pihent. A szeme hatalmas volt és sötét barna. Szemöldöke mintha folyton hullámszórt volna, s a szempillákkal együtt járt gyönyörű táncokat. Matt rózsaszín ajkai mosolyra húzódtak. Alacsony lány

volt, alakja pedig tökéletes. Az isteni álom: Éva. Egy ember, akit nőnek alkottak. Egy Vénusz. Csípője enyhén széles volt, András meglátta benne a tökéletes anyát. Melleti kicsik voltak és gömbölyűek, gyönyörűen feszültek a mellkasára. Vékony lábait teljesen elkábították.

Randiztam a lánnyal.

Ella találkozott Andrással és elmondta neki, hogy elhagyja Carlosért, meg se próbálja megakadályozni, holnap indulnak Puerto Ricóba. Uram, legyen meg a te akaratom – gondolta András. Egy nő és egy férfi találkozott egymással egy kávézóban. Szabadok voltak. Beszélgettek, sétáltak, fagyiztak, szerelmesek lettek. A férfi hazakísérte a nőt. Majd csókolóztak és szeretkeztek. Aztán újra és újra és újra...

Egy dolgot sosem felejték el. Egy valamire örökké emlékezni fogok. Anna csókja. Nagyon puha volt, finom, tele szeretettel. Az íze olyan volt, mint a gyümölcsös rágógé és olyan... édes. Örök emlék marad. Sosem felejttem el édes Annát.

2010. augusztus 21.

Márton Alex: Amikor először szerelmes lettem

Amikor megláttam őt. Amikor bemutatkoztam neki. Amikor beszélgetni kezdtünk. Amikor hangosan nevetett az első viccemen. Amikor mélyen a szemembe nézett. (Amikor megcsókoltam volna.) Amikor sétálni kezdtünk. Amikor táncoltunk. Amikor meghívtam egy italra. Amikor a gyerekkoráról mesélt. Amikor a gondolatairól beszélt. Amikor odafigyeltem rá. Amikor egy bók után megbökött. Amikor rám mosolygott. (Amikor megcsókoltam volna.) Amikor újra táncoltunk. Amikor lassúztunk. Amikor a haja az arcomba lógott. Amikor az illatát éreztem. (Amikor megcsókoltam volna.) Amikor felsegítettem a kabátját. Amikor sétáltunk. Amikor elmesélte a bánatát. Amikor elmesélte a félelmeit. Amikor hazakísértem. Amikor megölelt. Amikor a szemembe nézett. (Amikor megcsókoltam volna.) Amikor belépett a kapun. Amikor visszanézett. Amikor hazaindultam. Amikor az út közepén rohantam. Amikor az út közepén ugráltam. (Amikor az út közepén boldog voltam. Amikor először szerelmes lettem.)

2010. július

Márton Alex: Az élet már csak ilyen

Van ez a lány, olyan, mint az anyám. Ez már csak így megy. Az előző is ilyen volt, és az az előtti is. Kezdek dühös lenni magamra.

Ez a lány meg az előző is ugyanúgy gesztikulálnak, teljesen beleszédülök a mondataikba. Ráadásul mintha egy kurzuson tanulták volna: ilyen az anyám – tanul meg három röpké óra alatt. Nevetséges! Természetesen az anyám mindet utálja (nyilván saját rossz tulajdonságai integetnek neki a lányok vállán csücsülve, vihorászva). Talán az előzőt szerette, de a mostanit gyűlöli. Folyton kicseszik velem, az ő drága fiacskájával. Ugyebár én jobbat érdemelnék! De hát minél jobbat?! Az anyámnál?! Fura.

A lány – a mostani – szeret játszadozni velem, nem tudja, mit akar, de hát szeretem, mért ne szeretném, végül is az anyámat is szeretem. Az az érzésem, mintha lenne egy kicsi kis revolvere, amit mindig magával hord, és ha épp megkapta azt, amire szüksége van, akkor belém ereszt egy teljes tárat – általában öt vagy hat töltényt, de van, amibe tízet is bele lehet tölteni, és hát nyilván mindig tíznek érzem a bánásait. Kezdek hozzászokni, nincs más választásom. Csak ez a hatalmas golyóálló mellény, most szereztem be, anyámtól van. Ő már csak tudja. Gondolom, hasonló pisztolya volt, amikor apám udvarolt neki, még néha-néha a lövések apán ütött hegei is előtűnnek egy-egy beszélgetés során. De azt azért elismerem, hogy jól ki van ez találva, ha folyton anyával akarok összejönni, apa legalább adhat egy-két jó tanácsot (majd még meglátom).

Az a baj, hogy hamar meglátja a mellényt – nyilván feltűnő, hogy akkora mellizmom van benne, mint Stallonénak –, és ez egyébként sem az én stílusom. Olyan, mint ha másnak adnám ki magam, folyton máshogy kell viselkednem. Nem túl szabad érzés golyóálló mellényben beszélgetni, szeretkezni meg főképp nem az. Aztán meg miért kéne bármi védő felszerelést magamra húznom a kedvéért, miért kéne megváltoznom, elvégre is azt mondja, szeret. Legalább is azt állítja, hasonlítok az apjára, és őt szereti, akkor remélem engem is. Szóval inkább csak próbálom kikerülni a felém küldött golyókat, vagy átengedi azokat magamon. Néha beválik.

Múltkor is – ez az után volt, hogy épp a padlóra küldött egy fegyveres rablótámadással – felöltöm a csodaszép pajzsom, és ő rögtön megérzi. Hirtelen sokkal érdekesebb vagyok, hogy nem úgy ugrálok, ahogy ő szeretné, de ez nem én vagyok. Én szeretek a kedvében járni, megadni neki mindent. Mondják ezt a „csillagos egés” dolgot, na hát ez vagyok én, aki a világúrt is lehozná, ha lehetne – dolgozom rajta, jó lenne lenyűgözni. Aztán ott vannak a gyerekek, szereti őket, én is odavagyok a lurkókért, már gondolkodunk rajta, hogy vállaljunk néhányat, csakhogy féltem szegényeket, a lányaimból mind olyan nő lesz, mint az anyuk, a fiam meg mind olyan nőt szeretnének majd, mint az anyjuk, előre is sok szerencsét hozzá. Nem mondom, hogy nem szeretem, igen is szeretem őt, de sajnos nem könnyű eset.

Az a típus, akinek mindig más kell, nehéz követni őt. Ha épp sokat dolgozik és alig találkozunk, de én vele szeretnék lenni, akkor az a baj, ha sokat dolgozik, és én nem szeretnék vele lenni, akkor meg az a baj. Ha nyáltól csöpögős sms-t írok, akkor az a baj, ha csak egy rövid üzenetet küldök, akkor meg az a baj. Így mit csináljon az ember? Lehangelő ám fegyver által meghalni. Választana valami kevésbé fájdalmasat, mondjuk döfhetne kést a szívembe, talán jobban esne.

Rettegek, hogy elvesztem. Egy dolog viszont sokkal jobban feldúl, az, hogy ő mennyire fél attól, hogy elhagyom. Meg se próbál közeledni, inkább távolságot tart, ezért taszít el folyton és húzza meg a ravaszt. Így nem kerül közel hozzám, és nem lökhetem el magamtól. A legszomorúbb felismerés az egészben az, hogy teljesen felesleges másokra fogni a dolgokat, nem az anyám és nem is ő az, aki miatt megbántodom, hanem a gondolataim és reakcióim löknek mély depresszióba. Tulajdonképpen az is én vagyok, aki pisztoly általi öngyilkosságra szánja rá magát. Én hozom olyan helyzetbe, hogy félnie kell, én kreálom a gondolatot, hogy nem szeret, csakis én befolyásolom a hangulatot, a jelenem.

Most boldog vagyok, mert úgy döntöttem.

2010. augusztus 30.

Márton Alex: A jeges este tetején

Futva jött. A drótkerítésnél állt csak meg, ahol testével többször nekifeszült, és mikor az oszlopok engedtek, a drótok szakadtak, ő a lépcső felé vette az irányt. Kettesével-hármasával rohant a csúcshoz. És mikor felért, sietve tépte fel a rozsdás vasajtót. A kitaruló tetőn jeges szél süvített keresztül. Ahogy kilépett, mellét kőkemény hópelyhek kezdték ostromolni. Fekete ballonkabátját tépdeste az orkáni szél. Jobb kezével mélyen egy belső zsebbe nyúlt és fekete bőrkesztyűket húzott elő belőle. Majd kabátja gombjait sorra begombolta. Lassan sétálni kezdett a jeges este tetején. A tetőből kiemelkedő rádiótorony a széllal dúdolt egy süvítő, sípoló hangot. Ez a dallam játszódtott le a fejében újra és újra, megállás nélkül.

Az este úgy köszöntött be az égen, mint lassan mozgó őszi szellő. Hideg, éji mélyét akaratosan erőltette ránk, és eközben úgy tett, mint az anya, aki kedvesen betakarta fiait, majd csókot lehelt homlokukra. Nyugodtan hagyta ott gyermekeit a meleg szobában, az álomba ringató paplan alatt. Szerelmesen lépett ki szobájából, hol férje pihent. Körültekintett otthonában és nyugodt, magányos merengésbe kezdett.

A nap tovatűnt, és most az anya puha kezei simogatják az utcák felszínét. A fák megpihentek mellén, a kerítések, háztetők némán, elnyugodva hallgatták a ritmusos lélegzetvételeket. Ablakok mögött apák aludtak, s a levegőben még azok a pillanatok lebegtek, amelyekben szeretetteljesen ölelték fiaikat, lányaikat, amelyekben még gyertyafények úgráltak a falon, mint furcsa, hipnotizáló morzejelzések.

Teljesületlen vágyak perogtak le az üvegen, akár a durva nyári záporban, ami gátlástalanul kopogtat be az ablakon és mossa el a napsütést.

Egy pillanatra úgy tűnt, sose múlik el a bű, és az éj is örökre kétségbeesetten sötét marad. Ő akkor érkezett, mikor már billen az est, s minden hajnalodni látszik. A pillanatban, amikor minden remény épp feléledne, azonban az éj nem enged, a sötét mélyen befészkei magát a világba, és benne még a hold búslakodik. A csillagok kopott képeket rajzolnak az égre, a felhők pedig továbbra is feketén sodródhatnak, akár hajósok, kiknek családja távoli partokon pihen.

Most tél van és csend és hó... Egy baba született a város közepén. Otthon. Itthon született. A szoba melegen átölelte, mikor ide érkezett. Letekintett és őket választotta. Nem volt se orvos, se nővér a szobában, csak a szülők, akik boldogan vártak rá. Az apa most fent van a tetőn és ordít. Torkaszakadtából.

A baba kisfiú. Aldónak hívják. A mamája nevezte el, mikor a kezébe vette. Itt bent meleg van, a baba halkán sír, örömeiben. Az anya is sír, könnyei könnyedén hullnak a baba homlokára, ahol pihennek, majd tovább gördülnek a mélybe. Egy puha szőnyegen ül a földön, hátát egy ágynak veti és csak a fia szemeiben létezik. Tiszta tekintetben születik meg ő is, még egyszer, újra, az ártatlan arc lassan az övé lesz, pillantása és mosolya átalakulóban van, épp üressé válik. Mutatója másodpercről másodpercre kattogva kezd bele egy új körbe.

Kint este van, és a hó robogva süvít el a házak között, az ablakok előtt. Az üvegen túl gyertyafények pislákolnak a narancssárgára festett szobában, és a nő egyszer csak anya lesz.

Mikor már nem a hó volt az esti paplan a tájon, mikor már a zöld hullámmozott végig a

dombokon és a tavasz hamisan kérte a bizalmunkat, s mi követtük őt az erdejébe, mikor azt hazudta, vele születik újjá a világ, ő felkötötte magát a fürdőben. Egy szörnyű kinyilatkoztatást tett. Aldó lábainál hevert és nézte mamáját a kötélen ringatózni, egy álomba merülni, ahol ő emeli a karjaiba fiát, ahol anya módjára gondoskodhat egy gyerekről, s egy pillanatra sem érzi fölöslegnek magát. Félelmei a vörösen izzó szemű szörnyről elégnek, a vidéket, ahol mély erdőkben bókászik, csemetéjét keresvén örökre elfeledi, s ebben az álomban lebegvén talán eléri a hegycsúcsot, ami magasan a felhőkbe vág és áthatolva rajtuk, a csúcson egy szem világít, melegít és feljebb húz, majd hagyja, hogy tested a hideg felhők tetejébe süppedj, és ne remélj vagy tervezz soha, csak tudd, hogy te döntesz.

Aztán a tavasz is elmúlt, a nyárból is kievickélt a világ, és az ősz lassan elhullatott bennünket. Elsárgultunk, és már csak feltekinteni tudtunk rátok, emberekre. Kocsik ragadtak meg és rángattak át a télbe, ahol lassan elfeledtetek minket, és újra eljött az anya, aki hideg kezeivel végigsimogatta a földet és betakart hópolyhek millióival. Mi még lestük, hátha akad még dolgunk, hátha keres majd még minket valaki. De aztán nem jött a megmentő, nyoma se volt keleten, csak tovatűnt, és most rettegték, mert nyugaton nem volt vendég ő már régen.

Elrejtőzve figyeltem a sorsát, ami egy elpöccintett dominóval robogni kezdett. Keresztülszelt termeket, udvarokat. Utat talált magának magas ormok között, s alagutat ütött, hol kerülni nem lehetett. Ha magasban is volt és útja meredeken vezetett le onnan, ő követte azt. S ha csak zuhanni volt ideje, vagy ereje fogytán volt és félt, hogy talán elveszik az életben, elfogadta, hogy csupán felbukó dominó. Aztán lépcsőkre rohant fel és csak egy háztetőn szembesült a valóval, hogy másora pár tucat esésével érhet csak célba. Ő kiállt a párkányra, a baba csak figyelt, s hanyatt dőlve hallgatta végig a folyamatos karambolt, míg végül az utolsó dominó is a földre bukkott.

2010. október 17.

Márton Alex: Hideg

Az erdő mélyébe vezető úton barna homokot fújt egy esti szellő. A tölgyfákon hideg, zöld falevelek lógtak, a fatörzsek oldalán növekedő moha megfűrdött az erdőt járó hűvös fuvallatban. A nap már nyugovóra tért, és az eget az óceán kéksége borította be. A csillagok és a hold a fellegek mögött letek menedékre. S én magányosan jártam egy ösvényt. Minden alkalommal, amikor az esti szellő visszatért és végigsimogatta az arcom, a hideg rázott és libabőr borította be a testemet. Ahogy haladtam beljebb, és az éj egyre hűvösebb lett, a kapucnim a fejemre húztam és úgy lépdeltem tovább barnában és kékben. Figyeltem a lomb és az avar mozgolódását, a bozótot és a fatörzseket, ahogy lepihennek és az ösvényt magam előtt, ami vitt mélyen az erdő belseje felé. Meghallgattam az utolsó madárénekeket, majd az első bagolyhugogást. Hallgattam az erdő apró neszeit és csendjét.

A távolból egy mozdony örült zakatolása tört meg a csendet. S én nem tudtam egyébre gondolni, csak a vérvörös csavarhúzóra, amit a zsembembe süpesztettem és ott markoltam erősen a jobb kezemmel. A fák egyre fenyegetőbben emelkedtek fölém, és néhol mintha szándékosan hullajtották volna el leveleiket, hiányos lombkoronáikon keresztül tolták az arcomba a telihold kísértetiesen világító orcáját. S hamarosan a hangok is változáson mentek keresztül. A madarak énekét teljesen magam mögött hagytam, helyébe pedig iszonyatos erdei szörnyek fűtyörészése lépett. Félelmem szép lassan megszorozta lépteim, egyre gyorsabban szedtem a lábam, míg végül futásnak eredtem.

Az erdőt elborította a szürke köd, s én egyedül maradtam az ösztöneimmel és a vérvörös csavarhúzómmal. Rohantam bele a szűrkeségbe. Éreztem, szörnyek kapnak a lábaim után, s én még jobban futni kezdtem, arcomon ezernyi vízcsepp pihent meg, majd folyt le a nyakamon. Ágak a fákról és a bokrokról verdesték a fejem, éreztem, hogy egy nagyobb ág arcon vág és hosszú vonalban felhasítja a bőrt egészen mélyen a húsig. Aztán egy szörny megragadta a lábam, megbotlottam és teljes erőből egy sikláznak csapódtam. A kezem olyan könnyedén tört ketté, mint egy korhadt, száraz fa. Legurultam a

kőről, és arccal a sárban végeztem. Egy pillanatil sem éreztem fájdalmat, így hát felpattantam és újra futásnak eredtem. Valami nedveset éreztem a kezemen – biztosan sár, gondoltam –, s nem álltam meg, amíg el nem értem a síneket.

Az erdőt kettévágó sín pár két oldalán sötétséget rejtő fenyves húzódott, de a síneken állva sem volt jobb a helyzet. A fellegek tömör fal módjára sodródtak az égen, teljesen elrejtve a holdat. Fűlsiketítő sikoly ütötte meg a fülem, s rögtön utána újra felhangzott az örült zakatolás. Hamarosan egy vakító fény is előtört az elkanyarodó sínek irányából, és az előbbit egy újabb sikoly követte, ami most ijesztő kacajnak hatott. Körültekintettem és a fejemet ide-oda kapkodva, pánikba esve kerestem a kijáratot. A fenyők sűrűjéből ezernyi szempár tekintett rám.

Pont, mint az övéi. Pont, mielőtt beléjük döftem a vérvörös csavarhúzómat. Láttam a tekintetében a sajnálatot, a szánalmat. Péntek este volt, s a szokásos bárból hoztam haza a szokásos partnerem. A szoba rögtön felforrósodott, ahogy belekezdünk a dologba, az ablakokat kitértam, és az ősz végét jelző hűvös szellő behúzott a hálóba. Épp behelyeztem annak a srácnak, amikor ránk tört a szobában. Az arca egy pillanat alatt átalakult az undor portréjává. Láttam rajta, hogy azon vacillál, leköpjön-e vagy ott rögtön összehányja-e magát. Végül csak állt az ajtóban, bal kezével továbbra is a kilincset szorongatta. És akkor már nem bírtam tovább. Kihúztam a farkam a srácból, és mind a kilencvennyolc kilogrammmal az idegenre vettem magamat, átlökve őt a küszöbön, ki a folyosóra, le a földre, ahol aztán kezeimet a torkára fontam és addig szorítottam, amíg meg nem roppant valami a nyakában. Körültekintettem, megfogtam a második dolgot, ami a kezem ügyébe akadt – a vérvörös csavarhúzót – és olyan erősen a szemgödrébe döftem, hogy hallottam, ahogy a koponyája megreccsen.

Most jöttem rá, hogy miután felálltam az életelen test mellől, anyaszült meztelenül kíséltam az udvarra, átmentem az úton, be az erdőbe, aztán pedig ki a sínekre, ahol pillanatokkal később darabokra szaggatott a fűlsiketítő sikoly.

Márton Alex: Sametown

– Indulnom kell! – mondta, és fejével az ajtó felé bökött.

– Tudom – válaszolta a lány, fel sem pillantva a könyvből.

– Pedig milyen jó dolgom van itt. A sör még hideg, és a tömény még mindig az álomban tart, de nőm már nem szeret. Talán az álom, az álom majd csukva tartja szemem és...

– A lovak készen állnak az útra, uram! – hadarta el egy alacsony öreg, aki zihálva rontott be a szobába, majd mélyen meghajolt.

– Miért menjek?! – motyogta magában a férfi, s lassan az ablakhoz sétált. Barna csizmája hangosan kopogott a kopott hajópadlón. Lassan félretolta a függönyt és az üres utcát figyelte.

– Uram, hamarosan vihar lesz.

– Tudom...

– Indulnunk kell! – vágta közbe félénken az öreg, aki még mindig mélyen meghajolva állt, annyira mélyen, hogy ócska nyakkendője a koszos padlót súrolta.

– Otthonom ez a hely, s véreimet fedik ezek a földek. Itt megvédenek majd a falak... – hangja elcsuklott és arcára elkeseredettség ült ki. – De mi balgaságokról beszélék én itt, a lovak felnyergelve, a kulacsom frissen töltve, már nem lépek vissza. Ami elindult, az be is lesz fejezve.

Még egy pillantást vetett a sarokban olvasó lányra, majd lendületesen kiment az ajtón, ami hatalmasat csattanva csapódott be utána. A néma utcán nem volt más zaj, csak a szél folytonos süvítése, a lovak nyérése, a férfi és az öreg lépteinek zaja, ahogy elhagyták a várost. A lovakat maguk mögött vezetve sétáltak ki a városból. Aztán mikor az utolsó házat is elhagyták, felültek a lóvakra és a végtelen homoksivatagon keresztül, a föld felett vörösen izzó nap felé vágattak.

A sivatagba bekúszott az este, és a két lovas fáradt lovaik hátán zötykölődött. Az égen oldalra bukva mosolygó hold szürkén világította meg a távoli horizontot, ami mögött magas hegyek pihentek.

Az öreg lovas lóva nyakára bukva aludt, előtte ura vezette lovaikat, akinek elméje már Newtown házain járt. Lassan haladtak, jószágaik és ők is kimerültek voltak. Aztán mikor egy magasabb homokdűnéhez értek, Rush leugrott lováról és az állatokat maga mögött vezetve kaptatott fel a dombra. A hideget most különösen elviselhetetlennek érezte, arcát mintha összefüggő jégréteg borította volna, bőre fáj, annyira kiszáradt. Aztán felérték a dűne tetejére és a város előtűnt a homokrengetegből. Néhány ház ablaka már villogó gyertyalángoktól volt fényes, már készültek a reggelre.

Rush boldogan üdvözölte otthonát. Visszapattant a nyeregbe, felébresztette az öreget és vágatni kezdtek. Mire elérték a város határát, a nap már a horizont fölé kúszott és a faépületek narancsárnyalatot öltöttek.

Egy nagy főtca szelte ketté az épületeket, és ahogy a két lovas keresztül vágatott rajta, az csak úgy köpte magából a port.

Megálltak egy nagy ház előtt, melyen az állt: „John’s layer”, és bementek. Egy szakállas férfi az asztalra felcsapott lábakkal aludt. Nyála lassan csurgott végig állán és lecsöpö-

gött nagy sörhasára. Rush jó erősen becsapta az ajtót, mire a fogadós rémületében majdnem a földre bukott.

– Szobát kérek két főre!

– 23-as – csapta le a kulcsot az asztalra –, jobbra fel a lépcsőn. A nevét, ha szabad! – és felnyitott egy vastag könyvet.

– Benjamin Rush. Kié most a kocsmá? – kérdezte.

Beballagott a kocsmába, sört és whiskyt kért. A pultnál ült le. Egyedül volt. A kocsmároslány felszolgált, amit rendelt, majd megállt a férfi előtt.

– Miért jöttél vissza? – kérdezte a lány.

Rush csak ült és nagyot kortyolt a whiskyből.

– Talán miattad – szünetet tartott. – Hiányoztak a beszélgetéseink és a kebled.

– Részeg vagy. És mondhatom, mindig is igazi férfi voltál – válaszolta és hátat fordított a férfinak.

– Tudod, hogy szeretlek.

– Nem, ezt ne mondd. Legutóbb megígérted, hogy nem jössz többet vissza, folyton ezt csinálod velem.

Rush felkelt a pulttól, besétált mögé és hátulról átkarolta a lányt. Megcsókolta az arcát, és felemelte szoknyáját. A lány a pultra dőlt és várt, várta, hogy Rush végezzen.

A férfi kiment az utcára, váltott pár szót az öreggel, majd visszaült a pulthoz és befejezte a söret. A kocsmároslány a sarokban ült és olvasott, lába egy széken pihent, keresztbe vetve.

– Szeretem az alkoholt – kezdte Rush –, de ha túl sokat iszom és másnaposan, rettenetes fejfájással ébredek, mindig megfogadom, hogy nem iszom többet, de aztán végül hiányozni kezd a pia, és muszáj újra innom.

A lány csak hallgatott.

– Indulnom kell! – mondta a férfi, fejével az ajtó felé bökve.

– Tudom – válaszolta a lány, fel sem pillantva a könyvből.

Molnár Márk: A Fájdalom Suttogó legendás története

Tizennyolcadik életéve töltöttem akkor. Élénk voltam és kíváncsi. A tudást vágytam. Különösképpen érdeklődtem a művészek iránt. Az irodalom volt számomra a szépség, az érzékiség és minden csodák legragyogóbbja. Minden kérdés válaszadója. Boldogságom frisskönyvillatú kulcsa. A kortársaim, pályásaim és későbbi lakótársaim mind elhanyagoltam, vagy ők voltak meg az én jelenlétem nélkül is. A lányok nem érdekeltek, egy sem szólalhatott hozzám úgy, mint Anna Karenina vagy Gautier Margit.

Újdonsült kokainom nélkül lépést sem tettem az unalmas, szürke világban. Cserjéit kószoltgattam a metróban, a vonaton, a tereken, ott-hon és az iskolában is. A város lakói számára csak egy hosszú haj voltam és egy leszegett fej, mely a szent tintával írt szent betűket falta nap mint nap. A könyvek nélkül mit sem értek volna botránysosan egyhangú napjaim, így azonban napsugarak költöztek a szívembe. Katharizs! Orgazmus! Szenzációs!

Már harmadik áldozatát ejti az úgynevezett Fájdalom Suttogó. Mindhárom tinédzserkorú áldozata öngyilkossága előtt levelet hagyott hátra, melyben megemléstettek incidensüket az ún. Suttogó gyilkossal. Annak ellenére, hogy öngyilkosságokról van szó, a rendőrség mégis keresi a titokzatos elkövetőt.

Április 21-én, 1973-ban a vonaton utaztam. Ibsen Nóráját olvastam. Most is emlékszem. A 70. oldalon jártam, ahol Lindéné épp a munkáról monologizál: „Magamnak dolgozni: ebben nincs öröm.” Ekkor ült be mellém egy körülbelül 182 centi magas, nagyjából 34 éves, szőke rövid hajú, arcszőrzettel alig rendelkező, jól öltözött; kék csíkos Franco La Moda öltöny, farmer, vászoncipőjű férfi. Leült mellém és csak annyit szólt:

– Ne izguljon, Nóra elhagyja a férjét.

Becsuktam a könyvet és tisztelettel otthagytam az úriembert. Ezt a tettemet ezek után milliószor megbántam, ugyanis számtalan módja lehetett volna, hogy agyonverjem. Nem ar-

ról van szó, hogy ne lettem volna teljesen tisztában azzal, hogy mi lesz a vége, ugyanis annyi drámát olvastam már el akkora, hogy a könyv második oldala után az egész történet kibontakozott előttem a csattanóval és fináléval együtt. Arról van szó, hogy aljas módon, életem egyetlen örömétől, az olvasástól fosztott meg.

Hónapokig képtelen voltam olvasni. Amint kezembe vettem egy könyvet, vagy elsírtam magam, vagy ördögi erőktől vezérelve egyből a végét olvastam el. Szörnyű gyötrem volt. Szörnyű gyötrem. A könyveket szanaszét hordtam a házban: a kádba dobáltam őket, rájuk nyitottam a csapot. A nyár közepén begyűjtöttem a kandallóba. Természetesen könyveket égettem. Azokat dobáltam ki az ablakon, talicskával vittem százával őket a Dunába. Teljesen magamba fordultam. Hánytattam magam, de csak az alig fogyasztott paradicsomleves távozott a számon. A hanyagolhatatlan répadarabok közt a betűtészta értelmesebb, magyar mondatokat raktak ki. Sírtam. Szenvedtem.

Újabb négy áldozat végzett magával. Az egyik áldozat a vonat elé ugrott, amivel akadályozta a zökkenőmentes és pontos vonatközlekedést, ezért a MÁV is pénzt fektet a nyomozásba.

A rendőrségnek már vannak gyanúsítottai, akiket nagy erővel keresnek, ugyanis a szöveg szerint a halottakat összeköti egy szál:

– Minden áldozatnak jártunk a házában, és tüzetesen átvizsgáltuk az épületeket, valamint a néhány búcsúlevél és több internetes bejegyzés alapján is arra következtettünk, hogy az áldozatok mind iskolások, és jelentősen kevés baráttal rendelkeztek, mivel minden idejüket olvasással töltötték.

– A rendőrség kéri, hogy figyeljenek gyermekeik olvasási szokásaira, és lehetőleg korlátozzák őket ebben a cselekvésükben. Valamint felhívták a lakosság figyelmét, hogy a délutáni órákban ne engedjék gyermeküket egyedül kóborolni, főleg Pest megye illetve Budapest körzetében.

Rózsa Dániel
RTL klub

Belevetettem magam. Belevetettem magam a világirodalom legjobbjába, és az új, nevetéses írók primitív regényeibe is. Belevetettem magam a verseskötetekbe, a tankönyvekbe, az újságokba, az almanachokba, az internetes blogokba. Mindent elolvastam, ami a kezem ügyébe esett. Sokáig tartott. Figyeltem az embereket, és főképp azt olvastam, amit ők olvasnak. A bosszú hajtott. Tudni akartam minden könyvnek a végét, hogy megbosszulhassam, amit az az ember tett velem. Most éreztem elérkezettnek az időt. Ugyanis most mindenki azt olvassa, amit mondanak neki, rémesen egyszerűen befolyásolják őket. Harry Potter, Csernus Férfinje, vámpírregények, bestsellerek. Nyögve, nyelve, de elolvastam ezeket is.

Hosszú évek után metróra, vonatra szálltam, egyedül, könyvek nélkül, és kerestem az embereket. Az első nehéz volt. Óvatosan ültem le a kedves lány mellé. Izzadtam. Nem tudtam, hogy fogjak hozzá. Megszólítsam, vagy csak

úgy egyből a közepébe? Hajtott a vágy, de képtelen voltam megtenni. Na jó, nem voltam képtelen. Megtettem. Onnan az összes többi könyvedém ment, és mindig egyre jobban éreztem magam.

A friss levegőt szívtam magamba. Folyton kint jártam az utcákat. Éjjel-nappal. Mosolyogtam és elvarázsolva sétálgattam, mint aki újra kokainozik. Oda-odaszóltam az emberekhez.

„Dumbledore meghal!” vagy „A Szent Grál a Louvre alatt van, és Sophie családja él!” vagy „B. Mihály a novella végén megszökik a börtönből.” Istenként éreztem magam, aki mindent tud, és egy mondatával teheti tönkre az embereket.

A több internetes blogger segítségével sikeresen elkaptam és lakat alá juttattam B. M. a tegnapi napon, április 2.-án, a Könyv Világnapján sikeres szökési kísérletet vitt véghez. A rendőrség nagy erővel keresi.

Molnár Márk: Buenas tardes, Amigo

Szereplők:

Amigo, antipatikus mexikói
Dos Caras, szimpatikus mexikói
Lovak

Zajlik a sivatagban

Első jelenet

A sivatag. Lehetőség szerint hatalmas tér. Fenn élénken kéklő hamvas ég kevés hófehér fátyolfelhővel. Büszke ölyvek köröznek a magasban. Olykor sasok is feltűnnek s tekintélyt parancsoló szárnycsapásokkal szelik át a teret. A levegőben sűrűn állnak a szúnyograjok a véres áldozatra várva. A napkorong csak a jelenet közepén jelenik meg.

A talaj helyenként homokos, másutt köves. Közel lapos homokdűnék, gyér növényzet: az ég felé ágaskodó kaktuszok, a sivatagban bátran küzdő (színes) virágok, apróbb, magányos bokrok. Távolabb nagyobb kőképződmények, melyekre hullők menekülnek a rekkenő hőség elől. A háttérben hegyek ritka növényzettel.

Az egész előadást idegesítő szúnyogzúgás, félelmetes csörgőkígyóhangok és a párbeszéd hatásszünetei behasító ölyvsikítások kísérik.

Amigo lóval a színre lép. Köp. Nyugodtan baktat egy bokorhoz. Megáll, mélyet szív a forró sivatagi levegőből. Köp. Az élet értelmén gondolkozik, a végtelenben gyönyörködik. Lassan leszáll a lóról, és a ló hátuljáról előpakol egy rozsdás edényt, egy rozsdás kanalat és egy rozsdás bicskát. Kényelmesen tüzet rak a közeli bokrok ágaiból és a földön elszórva talált gallyakkól. (Közben többször köp.) Letelepszik a földre, az edényt a tűz fölé rakja. Vár. Miután eléggé meglegegedett az étel, egy tradicionális mexikói dalt dúdolgatva felnyitja az edényt, és visszataszító módon hozzálát az evéshez.

Dos Caras lóval a színre lép. Meglátja a tűznél ülő Amigót és keresztet vet. A mellkasán lógó fényképhez nyúl, és megcsókolja azt. Odavezeti lovát a másik ló mellé és leszáll róla. Amigóhoz lép.

Amigo, észreveszi Dos Carast, feltápáskodik és köp.

Dos Caras (A következő szöveget lassan, kimérten mondja, végig Amigóra szegezett tekintettel.

Amigo túri a tekintetet, és végig szentől szemben állnak.) Buenas tardes, Amigo. Hola, öreg cimborám. Májusnak ötödik napján láttalak egy közeli faluban, és nagyon reméltem, hogy találkozzunk még. Azóta minden este imádkoztam, hogy rád akadhassak. És tessék, itt vagy.

A tavalyi év telén ölted meg az öcsémet. Három lövéssel a hátában találtak rá a templomunk előtt. Az éjjeli szellőben még mindig hallom édesanyánk zokogását. Van, hogy álmomat szagatja ketté a görcsös rőkölés. A mai napig gyászruhában jár, és nem csak ő. Az egész falu.

Minden környező várost meglátogattam. Másfél éve úton vagyok. Mindenhol vártam a találkozást. Sokszor töltöttem el hosszas heteket, hónapokat úgy, hogy csak ültem a templomban és vártam. Vártam, hogy Isten utat mutasson, hogy segítsen rajtam. Végig azon járt az agyam, hogy állhatok majd bosszút rajtad. Sok kegyetlen ötletem támadt, de mindet elvettem mos-tanra.

Te, te olyan nagyon hasonlítasz az öcsémre. Az arc. Édesanyám úgy szerette őt. Az öltözék.

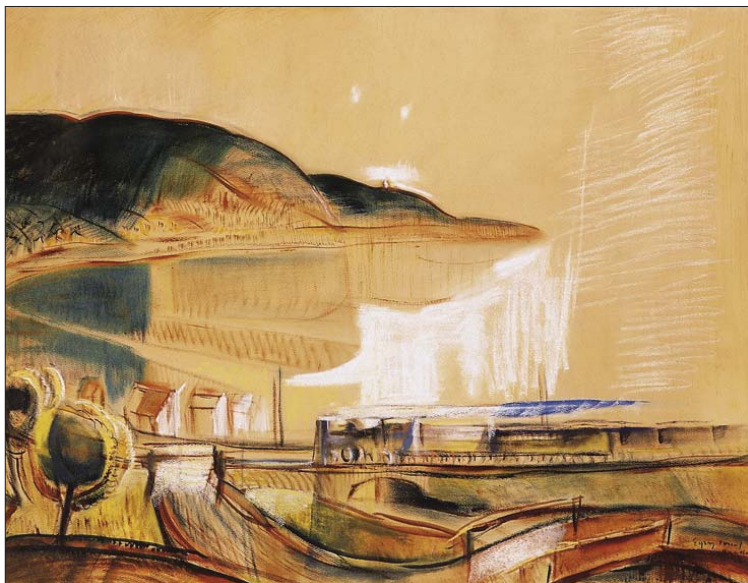
Minden nő imádtá. És ez a stílus. Édesanyám szerint áldott volt. Minden családban az elsőszülöttet tekintik áldottnak, de nálunk nem. Nálunk őt. Ő volt édesanyánk szeme fénye.

A falu népe mind a teste köré gyűlt a templomból kijövet. Nem hittek a szemüknek. Nem hitték az utcára folyt vér látványát. Nem hitték az utcán fekvő test arcát. Megmondtam, hogy te ölted meg, és hogy megtalállak és elvégzem az ítéletet. A falu népe hitt nekem. Bízottak. Azon az estén édesanyánk bosszút kívánt. Megmondtam neki, hogy mély megtiszteltetés lesz megöl-ni téged.

Hatásszünet. Dos Caras a mellkasához nyúl és megcsókolja az anyja fényképét. A napkorong megjelenik, és gyorsan a két néma arc mögött narancssárgáról pirosra váltva alábukik. Az árnyékok meg-nőnek, az állatok elnémulnak. A hold ezüst fénye ragyogja be a szereplőket.

Most, hogy megtaláltalak ezen a csodálatos napon, elmondom, hogy én öltetem meg őt. De az igazságot soha többé nem ejti ki szám. Buenas tardes, Amigo. Hola, drága jó barátom. Májusnak ötödik napján láttalak, és több imám szólt azóta rólad. (Lövés. Amigo összeesik.)

*Minden fény
kialszik*

Molnár Márk: Holdtölte

(„Ne, Marci. Ne!”)

A macska egy sötét padon ült az éjszakába bújva. Fejére esőcseppek hulltak, de ő csak a kövér Holdat nézte. Az égitest a vastag felhők között, egy erős, zömök, de viharvert fa koronájának helyén tündökölt, és elégedett mosollyal tekintett le a cicára. A szemlélődő állapot csak a Hold túlsó oldalára gondolt. Vajon oda teszi Holdanyó a rejtegetni való, megrokkant, gyűrött arcvonásait? Ott bújtatja ez az égi dáma prostituált múltjának rongyos emlékeit? Arra az oldalra (amelyiket senki se látja) kerültek örökölt, férfias vonásai? Aztán mély gondolataiba merülve kicsit elbóbiskolt. Nehézére esett az elmélkedés; nemrég etették meg. Azonban jóllakott, bágyadt boldogságából kikököntette egy hangos kacagás. Új néznivalója akadt.

Egy fiú és egy lány nevetgeltek, lassú léptekkel sétálván a peron mentén. Felé közelítettek. A fiú magas, emberes külsővel lett megáldva, míg a lány alacsony volt tömzsi vonalakkal. Ahogy közelebb értek, a padon gubbasztó macska hallani kezdte szavaikat.

– Istenem, imádom a humorod – nevette csillogó szemekkel a lány.

– Köszí – mosolygott vörösen a fiú.

– Persze sokkal jobb lenne, ha lány lennél, mert akkor lehetne értelmes dolgokról is beszélni veled.

A fiú felkacagott. Füléhez kapott.

– Azért jobb így, hogy én – itt megbicsaklott a hangja – fiú vagyok, te meg lány – keserűen mosolygott.

– Persze, egyik fiú se annyira tököcs, hogy lemondjon a tőkeiről, és helyette keserű heteket töltsön görcsölő hassal meg egyebek – a jól megnyomott egyebek után mélyen a fiú szemébe nézett.

– Nem erre gondoltam – kapta el tekintetét a fiú.

Csend támadt a vidám pár között. Kellemetlen csend. A lány a soha meg nem érkező vonat felé pillantott, majd levette szemüvegét és eltette puha tokjába, amelyet aztán táskája mélyére süllyesztett. A fiú szája tátva maradt. Zavartan csukta össze úgy, hogy fogai nagyot koccantak. Biztos volt benne, hogy a lány meghallotta. De a lány látszólag semmit sem hallott. Kezét táskájában tartva szorongatta szemüvegtokját. Körmével a tokba új mintákat vésett. Szemüveg nélkül újra a fiú szemébe nézett. Tekintetük egy pillanatra találkozott. A fiú szomorúan nézte, ahogy a lány elfordul.

– Marci, ugye nem akarsz többet, mint barátságot? – kérdezte a lány kényszeredetten és sajnálkozva.

A fiú nem tudott felelni. A lány arca helyett már a közeli padot fürkészte.

– Marci, ugye nem... – valami kékes fényel sejlő, alaktalan dolog közeledett onnan, ahonnan az előbb ők érkeztek.

– Nem, nem akarok.

A kékes fényel sejlő dolog megérkezett, és ő volt az; az előzőnél sokkal kínosabb csend. Óvatosan fészkelte be magát közüjük.

– Nem tudom, hányszor tisztáztuk már... – próbált átbeszélni a csenden a lány, de szavai nem jutottak el a fiúig.

– Tudom, hogy hiába áltatom magam... – kezdett bele a fiú is.

– Annyira sajnálom, hogy még mindig nem érted.

– Sajnálom, hogy még mindig nem hiszem el.

– Az egészet talán én rontottam el.

– Annyira hülye vagyok, hogy hittem benne.

– Remélem, nem gondolod, hogy hülyítelek. Én csak szeretek veled lenni.

– Én csak szeretnék még többet veled lenni.

– Én, én az egésszel nem tudom, hogy mit okozok neked. Nem tudom, mit érzel, csak azt tudom, hogy ez így nekem nem jó.

– Nem is kéne foglalkoznod azzal, hogy én mit érzek, én csak téged szeretnék örülni látni.

– Tudod, azért nem jó, mert a barátom vagy.

– De ez csak azért nem megy, mert, mert szeretlek.

– Te mit érzel, Marci? Kérlek, mondd el!

– De te nem szeretsz ugye? – és az átláthatatlan csend győzedelmeskedett lettük.

– Most kérem, hogy mondd el, és nem teszed. Ez a baj veled.

– Félsz, hogy gyenge vagyok és nem bírom a visszautasítást? Hát csak tudd, nem te lennél az

első, aki faképnél hagy.

– Ha kicsit változnál, talán még szeretnélek is úgy, ahogy te szeretnéd.

A csend lassan megrepedt köztük.

– Persze nem hagytál faképnél, hiszen nem is voltunk együtt. Senki se állította, nyugi.

– De nem tudsz, mert önfejú vagy.

Lassan kúsztak át a szavak a lánytól a fiúhoz.

– De nem is figyelsz, mert önfejú vagy.

És lassan kúsztak át a szavak a fiútól a lányhoz, de ő meghallotta.

– Önfejú? Önfejú!? Önfejú! Én? Önfejűnek tartasz? Hálásan köszönöm. Nem is tudtam soha, hogy önfejűnek tartasz.

Ekkor robbantotta szét a kékes fényben játszó csendet a lány. Szavai felfofozták a fiút.

– Mit gondolsz, miért próbálom most veled megbeszélni ezt az egészet? Hát nem azért, mert önfejú vagyok. Te mondod itt a magadét, le se szarsz, de persze én vagyok az önfejú. – A fiúnak csapódó szavak zöld-kék foltokat ejtettek rajta. – Én, aki itt lógok veled este egy vonatállomáson csak azért, hogy neked ne kelljen egyedül otthon üldögdélned – kések vágtak a fiú hátsába –, és még annyira se méltatsz, hogy megköszönd. – A lány szünetet hagyott a megköszönésnek. A fiú, akinek agyában erős zajt keltek a csapások, csak a padot figyelte és a rajta ülő macskát.

– Húzz... – szavanként nagy szünetet hagyott – ...innen... – a macskát nézte, a macskához beszélt – ...a piczába!

Nem volt erőszakos az utolsó szava, csak nyomatékos. Talán hangosabb, mint az eddigiek. A lány meg se rezzen. A nagy szünetek miatt nem értette a fiú mondatát, szerencsére a fiú megismételte. Üvöltve.

A lány sarkon fordult és elietett. A macska azonban konokul ült a padon, a vidám párra már régen ráunt, most gondolatai a Hold fényes oldala felé repítették. Mitől nőies a Hold? Semmivel sem gömbölyűbb, mint a legtöbb égitest. Nem is túl kedves. Csak éjszaka jön elő, akkor próbál világítani, de nem is le a Földre, inkább csak úgy maga körül. A fiú könnyes arccal odasétált a padhoz, és letelepedett a macska mellé. Szótlan volt. Szótlan volt négy teljes percig, amikor visszaérkezett a lány, aki az előbb sarkon fordult.

– Nem neked mondtam – pattant fel a fiú a padról.

– Tudom... De megijedtem – mondta halkán a lány. – Olyan nagy voltál, és vö-

rös és... és paraszt.

– Csak ennek a macskának itt. Csak neki mondtam.

– Igen, csak olyan volt, mintha nekem mondtad volna.

– Miért mondtam volna ilyet?

– Nem tudom, talán úrrá lett rajtad a „de nagy férfi vagyok” érzés.

– Neked csak annyit akartam mondani, hogy... – pont elég nagy levegőt vett, hogy társnője közbeszóljon.

– Ne, Marci. Ne!

Már élesebb hangon beszélt. A fiú könnyes szemmel nézett rá.

– Te sírtál? Édes Istenem, térj már észhez! Ez nevelés. Amit csinálsz. A kislányok sírnak.

– Szóval ne üvöltözzek, és ne is – szipogott – sírjak?

– Ne, Marci. Ne! – haragos volt a lány.

– Én tényleg csak...

– Ne, Marci. Ne!

– De...

– Ne, Marci. Ne!

– Akkor mit csináljak?

– Nem tudom, de most nem érdekel.

Nagyon megsértettél.

– Bocsnát. Sajnálom.

– Ne. Nem kell sajnálnod. Csak ne csináld ezt az egészet. Olyan hülyén viselkedsz.

Újabb csend közeledett a síneken. Nem közéjük akart ülni. Agyukat vette célba és oda férközött be, mindennemű érzelmeikre és vágyaikra és ösztöneikre telepedett rá. Így ült egymás mellett a vidám pár, amíg meg nem érkezett a 22:05-ös vonat.

A mellettük csücsülő macska vélte látni, hogy a Hold némileg elfordul és mutat egy kicsit mind a két arcából. Egy megfigyelő sose engedheti meg magának, hogy állást foglaljon; maradjon csak nemtelen.

Molnár Márk: Lotár Lázár naplója (Részletek egy pre-öngyilkos, vidám srác naplójából)

L. Lázár naplójának elején vidor betűkkel áll e pehelykönnyű bekezdés, bohókás gondolataival:

Az óra lüktetésének monotonításába merülve feltűnhet, hogy egy kattanás elmarad, de biztosan feledtetni veled a sok ezer másik. A vidám, mégis peckes, a lassú, de modoros, a tudálékos, olykor kócos, a jószívű és öregemberes, a kegyetlen, mégis sármos, az álmodozó, örök ifj onc, a buta, épphogy csak vonzó, az öntelt, egyértelműen paraszt, az intellektuális, sajnos kiégett kattanások hada majd megrohamozza gondolataid, és fel se tűnik a zavar közepette, hogy egy megszokott kattanás elmaradt.

Jól látható, hogy Lázár kitűnő humorral lett megáldva, és ezt ő maga is tudja. Légiesen fogalmaz és minden bizonytal boldogan éli mindennapjait. De ha ez még nem lenne elég bizonyíték arra, hogy nem volt semmivel különb egy átlagos tinédzsernél, és legfőképp nem lehetett gondolataiból kikövetkeztetni valamiféle eltorzulást, hát olvassunk sokkal későbbi bejegyzéseket naplójából. Például elete utolsó öt napjának eseményeit. Biztos vagyok benne, hogy ez bizonyítékul fog szolgálni ártatlanságomra.

Kerekes Emil (nyugalmazott pszichológus) – Kozma utca 13. (A objektum)

2004. 07. 29., csütörtök

Szóval ma éjjel az volt, hogy torokszakadva üvöltök és így üldögélek egy székre láncolva, melyet a hitetlenek raktak alá, majd ráláncoltak. Kényelmes, puha székek. Kényelmetlen acélláncokkal. Tiszteletlenek és piszkosak az emberek. De azért hiába kötöztek le és tartottak ocsmány pondrónak, mindenáron hozzám akartak érni. Meg akartak érinteni, és én próbáltam elmenekülni, de hát le voltam láncolva.

De nem is foglalkoztat az álmom, mert megtaláltam Istent. Gyűjtsunk hát gyertyát! Gyertyák ezreit lobbantanám lángra hitemmel. Hatalmas lángokba borítanám az eget és a földet, és ez boldoggá és erőssé tenné. Erőssé és boldoggá... és gyűlölnének. Gyűlölnének a hitetlenek és felszólálnának. Dühösen szólálnának fel és rettegve. Mert megértették, hogy én, aki megtaláltam Istent, bizonyosan magasabb rangú vagyok, mint ők, és az ember nem akar embert tisztelni, és nincsen akarátában, hogy alárendelődjön egy másik embernek. Mert az ember csak önmaga sorsfordító gondolataira és Isten boldogító szavára hallgat. Ezért hallom imák ezreit a házak között ballagva.

És imák ezreit hallom a székekben üldögélve. Egy székre láncolva, melyet a hitetlenek raktak alá, majd ráláncoltak. Kényelmes, puha székek. Kényelmetlen acélláncokkal. Tiszteletlenek és piszkosak.

Szóval ma nem fogok sokat írni, megint megyek a pszichomamimhoz, aztán olvasgatok, így a nyári szünetben úgy sem akad más dolgom. Írtam egy kedves kis versikét valami dal alapján, amit hallottam a rádióban. Mindjárt megkeresem a papírt, amire felírtam.

Nos, itt van. Jó olvasást:

Imádom, kívánom, hiányzik, nem adom fel.

Hiányzik, imádom, kívánom, nem adom fel.

Kívánom, hiányzik, imádom, nem adom fel.

Szeretlek. (Azt olvastam, alaptanítás, hogy ha látod Buddhát, öld meg)

Megöllek.

2004. 07. 30.,
péntek

Tudjátok,
miért szere-
tem a pénte-
ket? Tudjá-
tok, hát per-
sze, hogy tud-
játok. Imá-
dom. Ugyan-
azért, ami-
ért a vásárna-
pok. Mert
találkozóm
lesz. Min-
den pénte-
ken és vasár-
nap 14:42-kor

találkozóm van a Kálvinon. És nem egy bűdös doktorral vagy doktor nénivel vagy agyturkással vagy ilyesmivel, hanem Vele.

Levegő. Fuvallat. Édes szellő borzolja szőrzetem. Vágyakkal teli lépteim vezetnek végig a szürkén kövezett utcákon. Látni akarlak. Érinteni. Tapintani. Markolni. Észveszejtve, mosoly nélkül kacagni és szaladni az utcákon, a szürke népek közt. Az egybeolvadt embertömegek közé bújni és hangos üvöltéssel szakadni ki belőlük. Botrányosan beszélni, kiszámíthatatlanul viselkedni.

Az utca végén megtorpannánk és nekikezdenénk óriási tervünk megvalósításának: életet lehelni a halott massa unalmas, megállás és súrlódás nélküli, nyugodt, kiszámítható délutánjába. Szétszóránánk a felhőket, emberek ezrei kapkodnának lencsék után, amivel szemüket fedhetik. De mi fellöknénk a napot, az seggre vágódna, és tömegek csodálkoznának rá szemüvegük hatékonyságára, és csak néhány embernek tűnne fel a vaksötét. A holdat megragadnánk és a föld felé billentenénk, hogy vizek áradjanak, házak taszithassák ki lakóikat örökre falaik rabságából. Fekete lyukakat válogatnánk a csillogok között egy óriási lencsés tálba, és a hitvány emberek szájához tarthatnánk őket, hogy fásult gondolataik gyökerestül eltűnjenek a semmibe.

Levegő. Fuvallat. Édes szellő borzolja szemöldököm, és vágyakkal teli lépteimet követem, végig a szürke köves utcákon. Találkozónk lesz, és én nagyon várom. Rég láttalak már, az az öt nap villámgyorsan telik el másnak, de nem nekem. Én szenvedek hat napot, aztán kétszer fél napot izgulok a találkozó alatt, de azért ez egy jó fajta izgalom. Most is épp izgulok. Épp nagyon izgulok. Amúgy szörnyűt álmodtam este, de úgy döntöttem, ma nem azzal kezdem a naplórást, hogy ezt megoszam veletek, hanem inkább lezuhanyozom, beveszem a gyógyszereket és készülődök lelkileg arra, hogy megint találkozzunk ****-val.

2004. 07. 31., szombat

Tümm-tümm-tümm. Parányi doboz az asztalon. Szívecske alakú doboz kellemes parfüm-illattal. Az lengi öt körbe. Parfümillat. Gyertyafény meg ilyenek. Az is körbelengi.

A szívecske alakú dobozban mi lapulhat? Egészen nyilvánvalóan (tümm-tümm-tümm) egy szív. Halkan dobog a dobozban. Leszorítva ingereit, vágyait, álmait. Leszorítva boldogtalanul dobog a doboz falának feszülve. Kitérni próbál. Készül a kitérésre, de nehéz lendületet vennie.

Egy doboz egy asztalon. Fényképek kupacai közt. Fényképek egy lányról és egy fiúról, akik talán csak a fényképeken élnek, esetleg péntekenként. A valóságban nincsenek is, a valóságban nincsen más, csak egy lopott szív. Az éltető sugárzásait nem kapja meg ez a szív. Nem kap semmit, csak ötnapnyi didergést, és egy héten kétszer jut csak napsugárhoz.

Valami ilyesmit álmodtam. Naturálisnak naturalis volt. Rossz kedvem van a tegnap miatt. Nem lehet rá egy rossz szavam se, csak nem akar többet látni. Sebaj, vannak még barátaim.

2004. 08. 01., vasárnap

Elegem van abból, hogy minden este le kéne írnom az álmaimat nektek. Nem fogom. Ez nem is tartozik rátok. De talán az, ami reggel történt, az igen.

Vidámsággal vegyes enyhe agresszióval lépek ki a csempével enyhén lerakott erkélyre. Finoman leülök egy finom karosszékre és unalmas tekintettel bámulok a távolba. A távol meg üvöltő tekintettel bámul vissza, szóval elkapom a tekintetem és a rétre pillantok. A rétre, amelyet finoman virágok borítanak, és enyhén fújdogál rajta a szellő.

A kecses természet kedélyesen szól hozzám:

- Imádod te teremtményeim? Csodálsz te teremtményeim? Sosem hozol bajt a természet kincseire? – kérdezi, de nem vár választ. Kétségbeesést vár.
  - Atyaúrsten! Vajon eléggé imádom én a természetet? Vajon csodálom teremtményeid, és nem hozok bajt a természet kincseire? – esem kétségbe.
  - Te rohadt könnyen beszélsz, nem okoz gondot neked, hogy higgy magadban. Nekem szükségem van csodálók millióra, hogy elhiggyem, hogy vagyok valaki, hogy ha a tükörbe nézek, ne csak a pusztá köveket lássam, ne csak a kopár, kietlen hegyeket, a forró sivatagokat, a jeges tengereket. Hanem lássam a hűsítő patakokat, a sivatagban az oázisokat, az erdős, kék hegyeket, hogy elhihessem, erős vagyok és fiatalos még most is. Te meg csak magaddal foglalkozol. Dalolsz, táncolsz, lövöldözöl, akire csak tudsz, és kétségbe vagy esve, hogy valami felsőbb erő megbüntet-e, hogyha leszarsz. Hát nem, nem büntet meg senki. Maximum majd kivet a föld és nem hagy nyugodni. Ennyit oldhatok én meg, de nincs itt büntetés, csak rosszul esik – fakad ki ő.
  - Figyelj, gyere be kicsit a városba és nézz szét! Jelenj meg itt-ott, és meglátod, hogy még mindig végtelenül tisztelnék. Az is lehet boldogságod kulcsa, hogyha félnek tőled, nem?
  - Menjél te a városba, téged várnak ott, engem nem.
- Hangosan csaptam be magam mögött az erkély ajtaját és káromkodtam egy durvát. Megyek. Találkozóm van?

2004. 08. 02., hétfő

Volt találkozómm, kedves olvasók, de valami miatt mintha csak én lettem volna ott. Nem hittem volna, hogy betartod ígéreted, ****, és nem jössz el. Nem hittem, hogy nem érek neked semmit sem.

Többé nem zavarlak, többé nem ígérek, nem követlek, és nem hallok a hangomat sem. Kimondatlan ígéreteim miatt nem vonhatsz többé felelősségre. Elbújok és eltűnök, köddé válok számodra. Sose féltem félni, szembenézek most is vele. Boldogságotnak útjába nem álllok, csak most ne forduljak vissza.

Csak most ne fordítson vissza szenvedélyem, keserűségem, félelmem.

Hullámzó aszfalttengeren rohanva hullnak rám szavaim, tetteim és gondolataim. Óriási tömbökben zuhannak felém istenkáromlásaim, széleseben repkednek pofonjaim csattanásai, hatalmasan döngetnek az aszfaltba vérszomjas és testre éhes gondolataim. Dübörög a föld, elvakul az ég, és elvakulok én is.

Megvakított a tűz, a lobbanó lelkeim tüze, mit a szembesítések lobbantottak fel.

A mennyországot csodálom. Vakságomban angyalokkal hállok, angyali létről álmodok.

Megszűnt minden zaj, és megszűnt minden dallam. Sikításom, körmeim roppanása néma.

Csak a víz csobogását hallom, a földön fekvé érzem, az eső nedvesen csapódik testemnek.

Szagot nem érzek, a keserűségtől, a félelemtől elhalt arcom a földnek szegezem.

Csak a föld illatát szívom, és könnyem csordul az aszfalra, mely nem nyugszik alattam.

Az ízek tovaszálltak, erőszakosan a vér édes aromája költözött számba, minden más helyére.

Csak a szél csapkodja arcom. Felállásra utasít, hogy ne hagyjam a földön heverni életem, de

Élve fabatkát se érek,

Istenhez halva kel a lélek.

Apró harangok halk kongása hallatszik. Keserű kérgék bűze csap meg, földrögöket vet rám a sors.

2004. 08. 03., kedd

Végre tisztán látok. Tisztán látok egy repülőt. Egy gigantikus repülőt, rajta apró emberekkel, ahogy száguldanak a halhatatlanság felé, aminek egyetlen módja a halál.

Mintha hatalmas rotor forogna az íróasztalom lámpája előtt ezen a keddi napon – a gondolkodós kedden –, és minden, ami érzékszerveimen keresztül agyamig jut, akadozna, lassulna. Spanyolos ritmusban jutnak tudatomig a képek, a hangok, a gondolatok is csak fel-felvillannak. A gondolatok az alkotásokról. Az alkotni vágyásról, arról, hogy

minden pólusomat szétszakítaná a vágy, hogy alkossak valamit, valamit, ami maradandó, ami nagyszerű, ami MINDENKINEK tetszik. A vágy, hogy megtehessem azt, amiről mindenki álmodik, aki valamirevaló ember, mindenki, akinek vannak tervei, vágyai és álmai. Maradandót alkotni. Persze ez lehetetlen, hogyha egyszer minden elmúlik, minden, ami valaha agyakból pattant ki, tovább pattog a világegyetem rettentő lépcsőjén, aminek végén a semmi guggol és felmarkolja a nagyszerű gondolatokat és magáévá teszi.

De van-e értelme alkotni úgy, hogy tudod, sose jutsz a csúcusra, hogy tudod, mindig lesznek, akik jobbak nálad, akik akár húzhatnának is a magaslatokba, de inkább csak taszítanak a habokba. Van-e értelme bárminek úgy, hogy nem lehetsz a legjobb? Vagy válasszuk inkább az örökkévaló sötét kiskapuját, és ragadjunk baltát, kést, ollót, fűrész, rajpszöget és feszítsük ereinknek. Vagy ne? Döntsetek ti!

„L. Lázár gyakran üldögélt velem szemben a fotelben, görcsös tekintettel, fejet hajtva, meghunyászkodva, mintha csak szégyellne valamit. Mintha borzalmas bűnnel lenne terhes a lelke és nem merne feltekinteni. Arcizmai néha megrándultak, de alapvetően semmilyen érzelmet nem lehetett leolvasni róla, csak koncentrációt. Fejét leszegve koncentrált órákon keresztül, karját maga mellett tartotta és papírt szorongatott benne. Egy papírt, vagy néha többet. Szörnyű felismerés volt, hogy semmi önbizalom, semmi tartás nem volt benne. Órákon keresztül csak ült ebben a pózban és olvasott...”

...Mint te vagy én. Vagy te.

Lótusz Boglárka (Lázár másik pszichológusa)

Dobd el ezt a nevetséges tartásod, és ne olvass tovább!

Molnár Márk: A koldus

3:00

A mozgólépcsőn egy nő jön fel. Arca izgatottan csillog. Elszántság, ápoltság. Haja hullámos, arany-barna színű, és a levegőben lobog utána. Ruhája elegáns; egy őszi kabát, alatta blúz. Apró lábain márkás papucs, vállán bőrtáska, kezében pedig egy köhécselő csecsemőt tart.

2:30

A nő táskájában megcsörren a telefon, de nem foglalkozik vele.

2:00

– Drága hölgyem, nem akarom én feltartani – áll elébe egy szakadt koldus –, de egy kis pénzt adhatna nekünk, vagy csak a kabátját. Tényleg, csak hogy lássa, hogy rendesek vagyunk, és én nem elinni akarom a pénzt, hanem fáznak a gyermekeim. – A nő gondolkodás nélkül átnyújtja a kabátot, majd továbbsiet.

1:30

Az egyik fordulóban néhány fiatalember áll-dogál – egymáshoz közel, a tömeget fürkészve, semmiről se beszélve.

1:00

A nő telefonja újra csöng. Ketten megindulnak felé, egyikőjük megáll előtte, kését óvatosan előhúzza kabátja alól. A másik erőszakmentesen elveszi a nő táskáját, majd az egész csapat elrohan.

0:30

Az ellenőr nem engedi át jegy nélkül.

3:00

A BKV területére próbál bejutni jegy nélkül. A nő magyarázkodik, hogy most rabolták ki és tényleg nincs pénze, azonban sürgősen el kell jutnia a Klinikákra, gyermeke ugyanis nagyon beteg. Szerencsére a BKV-ellenőrnek van egy ötlete.

2:30

A férfi a nő dekoltázsát fürkészi, és apró, de sűrű, előre-hátra csípőmozgásokat végez. – Ha gondolja, átmehet itt egy jó öt perc múlva. Járt már maga a „Csak személyzet” részen?

A BKV ellenőr lágyan belemarkol saját nemi szervébe.

2:00

– No, kedveském, most akkor át akar menni vagy sem? Döntsük már el, kérem. A gyereket addig oda adjuk Jucusnak. Jó? Juci! Gyere már ide! – a peronon ülő női ellenőr feláll és nyugodtan az ellenőr társa felé indul.

1:00

– Igen? – kérdi Jucus, a hölgy ellenőr.
– Fogd már meg ezt a gyereket egy kicsit.
– Oszt minek?
– Fogd meg.
– Jól van.

0:30

A nő nem engedi a gyermekét. Arca eltorzul és zokogni kezd. Akadozva könyörög, hogy kruppos gyermekét hadd juttassa már el orvoshoz.

3:00

Az ellenőr megragadja a nő kezét és magához húzza. A nő visít.

2:00

– Felőlem itt is elintézhethjük, és a gyereke se fog zavarni – lassan térdre kényszeríti a nőt a szemetes, hamus, mocskos földre. A nő megfeszelve áll ellen, gyermeke köhög és köhög.

1:30

A férfi keze a nő hajába markol. A nő iszonyatos erővel vágja pofon szabad kezével. Koordinálatlan mozgása miatt a férfi megbotlik saját lábában és bedől a sínekre.

0:30

A nő dermedten áll a lyukasztógépeknél. Gyermekeit szorosan magához szorítja. Néhány helyen hiányzik fejről a haj. A könnyektől sminkje szétfolyt. Elsétál mellette egy kövér, idős ember.

0:00

A sínek közt fekvő BKV ellenőr még utoljára magához nyúl, mielőtt észrevétlenül hajt át rajta a metró.

3:00

A nő újabb metrót késett le. Lassan indul a peron felé. Bal lábáról a papucs a földön marad.

2:30

A bementő értelmetlen szöveget mond a mikrofonba. A nő leül Jucus, a hölgy ellenőr mellé. Gyermekeit nézi aggóató szemekkel.

– Hallotta, mit mondott a Gizi? – szóal meg Jucus. – Bizony. Én sem értem soha – vidáman kacagott. – De most pont tudom, hogy azt mondta, hogy nem áll meg a következő metróról, mert filmet forgatnak rajta. Tudnám minek? Már leforgatták a Kontrollt. Az is szar volt, ahogy volt. Komolyan nem értem, miért kell ott filmet forgatni, ahol mások dolgoznak. (2:00) Nem szoktak filmeket csinálni egy rohadt végében. Azért, mert ott a végés néni rohadatl kiakadna. Hát nem? Na azért. Aztán meg senki se örül ennek. Az utasok, hogy megint nem tudnak menni, mi, hogy itt idegeskedünk, oszt azt se tudjuk, kit lehet megbüntetni meg ki az, aki épp filmet forgat itt nekünk. Hát ez nem látszik meg rajtuk csak úgy. Nem hát. Tudja a fene, hogy ezek mit gondolnak magukról. (1:30) Csak mert annyi pénzük van, hogy abba szarnak is. Hát nem tudom, mennyire boldogak. Én egészen boldog életet élek, érti? Nem érdekel nagyjából semmi, és ezzel el is intézem. Onnantól fogva nem számít, hogy ki mit gondol rólam, vagy bármi. Ellenőr vagyok, mindenki utál. Mégis, mosolyogni bármikor tudok – újra kacag. – De ugye a mosoly, az csak egy mosoly. (1:00) Nem lehet vele életet menteni meg semmi. Csak azért az embernek jólesik, ha rámosolyognak. Hát nem? – Elhallgat.

0:30

A két nő csöndben ül egymás mellett. Mindketten a szemben lévő állomás részlegét nézik, ahol tolaodnak az emberek, majd ott megáll a metróról.

0:00

Az ő oldalukon nem.

Csupán egy kocsi foglalt. A többi mind üres. Abban az egy kocsiában lámpák sokasága világítja meg a bent lévőket.

3:00

– Na, hát ennyi az egész. Mint egy szaros vaku. Ezért kihagyni egy metrót. Nevetséges.

2:30

A nő újra sírni kezd. Fuldokol. Gyermeke is. Nyála fröcsög és ruháját tépkedi tehetetlenségében.

2:00

– Tudja, én erre mondom, hogy egy mosoly az többet ér ezer könnynél is. Na, igyon egy kis vizet – Jucus egy műanyag poharat nyújt át a nőnek.

1:30

– Tudja, egyszer én is voltam filmforgatóson. Nem nagy dolog az egész. Mindenki odavan érte, pedig semmi az egész. Néhány fasz ott tartja a mikrofonokat, meg ott világitanak és ennyi. Tényleg nem egy nagy kunszt. (1:00) Aztán a kövér rendező meg csak üldögél és folyton...

0:30

A nő feláll és az érkező metróról lép. Gyermeke fejét vállára borítja, kezében az üres műanyag poharat szorongatja. Remeg. Nem sír.

0:00

A metróról ajtaja kitáruul, kienged rajta négy embert, majd felszáll.

– Megkérném a harmadik kocsiába felszállt kol-dust, hogy haladéktalanul hagyja el a metróról – közli a metróról vezetője. – Na, szálljon már le! Tényleg nagyon sajnáljuk a gyereket is, meg minden, de ne kelljen hátramennem, jó? Na viszlát! – A nő értetlenül néz körbe. Egy tekintettel sem találkozik. Valami koppan a pohárban. Gyermekeit egy idegen kezébe nyomja. És egy elhaló szót szól: „Orvoshoz!”

3:00

Egy nő száll le a metróról. Arca szomorú, könnyes és a sminktől mocskos. Haja kócos, meg-tépett. Alvadt vér a fejbőrében. Ruhája szakadt, gyűrött, nyálas és az izzadságtól bűdös. Jobb lábán egy papucs. Reszkető kezében egy pohár, benne ötven forint.

Molnár Péter Miklós: Szia

– Szia.
 – Szia.
 – Tök jó, hogy találkoztunk, ezer éve nem láttalak. Mi van veled?
 – Semmi különös. Én is örülök neked. Te veled mi van?
 – Semmi különös.
 – Kínos csend.
 – Micsoda?
 – Ja, nem mondtam semmit.
 – De igen, azt mondtad, hogy kínos csend.
 – Ha hallottad, akkor minek kérdezed?
 – Azért, mert nem hittem a fülemnek, hogy a beszélgetésünk elején kijelented, hogy kínos csend, pedig még egy minimális csend se...
 – Várjál, várjál! Most komolyan, gondold bele, hogy miről beszélgettünk volna. Arról, hogy mi van a munkával, gyerekekkel és az asszonnyal. Te vagy a főnököm. Kuli munkát csinálok apróért, a feleségem pedig elhagyott, hozzád ment és neked szült gyerekeket.
 – Jaj, hát igazán ne bánkódj, hiszen van egy gyönyörű, díjnyertes kutyád!
 – Rákban meghalt, az általunk gyártott génmanipulált hústól.
 – Részvétem.
 – Köszönöm ... De most ne próbáld elterelni a témát. Leereszkedsz ebédszünetben hozzám, heccből ideülsz és szórakozol azon, hogy mekkora balek vagyok.
 – Tényleg nem erről van szó, csak...
 – Mi? Csak mi? Azt sem tudod, hogy mi a családnévem.
 – Ne hülyéskedj! Már hogy ne tudnám?
 – Mi?
 – Mi mi?
 – Mi a nevem? Hogy hívnak engem?
 – A te neved, K... Kis... Nagy... Kovács...
 – Nem. Engem nem Kkisnagykovács Lászlónak hívnak. Pedig egy gimnáziumba jártunk, legalább onnan tudhatnád, de

meg sem vagyok lepődve, te mindig csak a könyveidet bújtad, egy kis szárnalmas stréber voltál, egy senki! Bezzeg én! Én voltam „A Laci”! Engem mindenki ismert, minden buliba elhívtak, és ami a legjobb, az összes csajt megkaphattam, a nagyrészüket meg is volt. De te, te csak a könyveiddel pettingeltél. Utána biztos jött valami durva egyetem, és most még csak a nevemet sem tudod, szinte fel sem ismertél. Azt sem tudod, hogy az apám meghalt, az anyám, aki megvédett téged az ellened tervezett szívatásainktól, mindig azt mondta, ne bántsunk, mert olyan kis védetlen vagy. Ő annyira szenilis lett, hogy öregek otthonába kényszerült, a családi házat meg el kellett adnom, hogy tudjam fizetni a kutyám és az anyám kezelését, meg hogy tisztességet kapjon az apám. Emiatt egy külvárosi lakótelepi lyukban lakom, ami alatt felrobant egy droglabor, az összes cuccom elégett, és a biztosító nem fizet, mert az én 649-es lakásbiztosításom nem fedezi a droglaborbalesetektől eredendő tűzkárok térítését.
 – László, kérlek, nyugodj meg, minden rendbe fog jönni. Én azért jöttem ide, hogy közöljem, a cégünk nem tart ígényt a továbbiakban a munkádra. Ezért ki vagy rúgva, de ezzel egy új élet remek lehetőségét kínálom.
 – Igazán, köszönöm szépen! Szia.
 – Szia.

Szirtes Júlia:

A foltom

Belenézett a füzetébe és nem látott mást, mint azt a sok vonalat egymás alatt... Nem is! Egymás fölött. Szóval ott van egymás fölött az a sok vonal, de ő, aki eddig csak a vonalakat látta, most észrevett valamit. Egy foltot. Egy folt a vonalakon. Vagyis a vonalak közt. Mintha elbújt volna köztük. Ő még nem sejtí, de azt a foltot én raktam oda. Talán azt se tudja, ki vagyok. Én ismerem őt. Jól. Annyira jól, hogy már az elején tudtam, mikor az a folt még csak a gondolat volt a fejemben, én már akkor tudtam, hogy bizony őt megfogja majd ez a folt.

Nézi. Nem tudja levenni a szemét arról a kis foltról. Elgondolkodik, majd megint próbálja csak a vonalak szép rendszerességét figyelni. „Az az átkozott folt.” Biztosan ezt gondolja. Nézi a falat, hallgatja a számítógép búgását. Eszébe jut, ma mit is tanult, de semmi. Semmi nem olyan érdekes, mint az a folt. Büszke vagyok magamra.

Eltelt egy kis idő, de ő végül tollat ragadott. Azóta minden oldalon a foltot keresi és meg is találja.

Minden foltra rajzol nem túl szép, görbe, néhol nyitott formákat. Nekem olvashatatlan. Ő pedig boldog tőle.

Míg ő foltokat takarít, én újabb foltokat készítek neki.

Fény

Egy fényfolt kúszik a szemembe. Lassan alakot ölt, megelevenedik, de már el is tűnt valahol az agyam hátsó részében, bebújik a takaró alá.

Lomha játékot játszom a széllel. Táncolunk. Hátunkra kapjuk egymást, megforgatjuk, puhán ejtjük talpra.

Menekülök a sötétség elől. Elhúzó a függönyt és leoltom a lámpát. Az ágy alá kucorodom és becsukom a szemem, nehogy megtaláljon.

A világ akaratos. A szemembe néz és csípőre teszi a kezét. Körbeáll, nem hagy egérutat.

Az altató édeskés illata csapja meg az orrom. Menekülni akarok, de ő nem engedi, lefegyverez. A közös múltunkra emlékeztet. Átölel, kapálódzom, eggyé olvadunk. Nem tudok moccanni, nem kapok levegőt. Érzem, hogy lassan széjjelfolyok. Ő a fülembe suttag, még utoljára megdermedek.

Egy mezőn rohanok, a fűszálak szúrják a talpam, de nem állhatok meg, mert el fog kapni. Zihálok, kifulladtam, de még egy utolsó ugrással a levegőbe emelkedem, felé fordulok és behúzó nekí egyet. Meglepődik, hátra tántorodik, nyerek egy pillanatot, és már sehó sem vagyok.

Elfolytam. Óceán lettem. A semmi óceánja. Kérdések válaszok nélkül és válaszok, melyekre sohasem kérdeztek rá. Egy kalódó sors a semmi közepén. Fáj, pedig ez nem is én voltam.

Lassan egy fényfolt kúszik a szemembe...

Szirtes Júlia: Drága Lydia

Az ablak mocskos volt, a falak penészesek. A polcok a plafonig értek tömve könyvekkel, néhol egy-két elszáradt virág. A sarkokban szemét. A szoba közepén masszív fa íróasztal; rajta papírtömkeleg és egy piros lámpa. Kiegett izzóval. Az asztal mögött egy férfi ült. Levelét írt.

Drága Lydia!

Nem tudom hogy kezdjem... Egyáltalán szólíthatlak még így? Drága Lydia... Drága Lydiám...

Azért írok, mert rólad álmodtam. Nem tudom már, mit, de rólad. Mindig rólad álmodok. Mindennap. Mindig mást, de mindig te vagy a főszereplő. Két és fél éve... Állandóan...

Megértem, hogy elmentél. Ez itt nem neked való. Mindig is a nagy városokat szeretted, a sok embert, a nyüzsgést... Remélem most jól érzed magad.

Mesélni akartam magamról... Rég nem beszélgettem senkivel... Ha nem érdekel, ne haragudj... de hátha... Bár talán ki se nyitod ezt a levelet... Talán el se küldöm... Nem akarok bemenni a városba, ide pedig nem jön a postás. De valamelyik nap bementem. Vettem egy pár üveg whiskyt... Igen, még mindig iszom. És cigarettázom is. Egyre többet. De azt nem vettem. Abból még van pár doboz. Majd ha elfogy, úgyis be kell mennem, és akkor elküldöm ezt a levelet. Már ha beengednek a postára. A boltba alig engedtek be... Pedig csak whiskyt akartam. Hajléktalannak néztek... Talán igazuk van, nem tudom, egy éve eltörtem a tükröt... Részeg voltam...

Hiányzol... Nélküled teljesen más... Részeg is egyre többször vagyok... De azért igyekszem mértéket tartani...

Te mindig az egészséges életmódról beszéltél... Sose sikerült, de mostanában megint megpróbálkoztam veled. Megyeget. Lassacskán. Néha még a telefontöltőt is kihúzom éjszakára. Nappalra nem megy. Kell a zümmögés... Nem bírom nélküle... De a telefon már nincs meg... Elvesztettem... Régen... Amúgy se tudom a számod, nem lett volna értelme. A tévét se kapcsolom már be. Az még működik, de nem érdekel. Túl színes... Látod, egyre egészségesebb vagyok. Bár a tusfürdő elfogyott, a szappan is... és nem tudom mióta nem borotválkoztam. A hajam is megnőtt. Képzeld, göndör. Talán tetszene neked...

Apámat kiengedték a kórházból, de anyám nem akarja visszafogadni. Azt mondja, nem akar együtt élni egy alkoholistával... Azt mondja, engem is ő rontott el... Hogy ő nevelt ilyenre... Már hónapok óta nem beszélünk, mondtam, nincs telefonom. De apám idejött egypár hétre, miután kiengedték és anyámnak nem kellett. Idejött, ivott, aztán eltűnt. Talán már halott. Nem tudom...

Nagyon hiányzol... Egyszer igazán meglátogathatnál... Mindig meg akartál tanítani varrni, és sose tanultam meg. Most megtaníthatnál... Szinte minden ruhám lyukas.

Nem csak nekem hiányzol. Dollynak is. Mióta elmentél, nagyon sokat csavarog. Keveset van itthon. El kéne vinnem állatorvoshoz, de amelyik itt élt a városban, elköltö-

zött, messzebbre pedig nem tudok menni. Nem akarok... Hívhatnék orvost, de nem tudom, melyik jönne ki egy öreg kőbormacskaéhoz... Lehet, csak rád lenne szüksége...

Épp dél van, és telibe süt a nap az ablakon... Ez volt a kedvenced... Imádtad a napot... Biztos most is a napon vagy...

Untatlak... Mostanra biztosan férjed van, gyerekeid, ház, kutya... egy normális élet. Biztos elfoglalt vagy. És egyébként is hazudtam. Már nem süt be a nap. Nem úgy, mint régen. Ablakot kéne mosnom... De felesleges...

Szánalmas vagyok. Tudom. Két és fél év után szedtem össze magam, hogy felemeljem a tollat, és most sem tudok semmi érdemlegeset írni. Akkor kellett volna utánad mennem... Azonnal.

Tudod...

A férfi rágcáslni kezdte a toll végét. Letette, felállt, az ablakhoz ment. Odakint mintha valóban sütött volna a nap. Pillangók kergették egymást, szelíd szél táncoltatta a fák leveleit. Dolly egy közeli fatönkön feküdt és napozott. A férfi átsétált az előszobába és résnyre kinyitotta az ajtót. Egy szőke kislány biciklizett épp el a ház előtt. A bicikli kosarában fehér kismacskát látott. A lány énekelt.

A férfi visszacsukta az ajtót, megrázta a fejét, rágyújtott és visszaült az asztalhoz.

Nem tudott mit írni. Pedig annyi mindent írt volna még. Hogy szereti, és hogy visszaforgatná az időt, ha lehetne, hogy bocsánatot kér minden fájdalomért, amit okozott, hogy nincs más vágya, mint még egyetlenegy olyan nap, mint régen, mikor egész nap együtt voltak, csak ő és Lydia – drága Lydia, drága Lydiám –, a napon sütkeztek, szőlővel etették egymást, és hosszú órákon át szeretkeztek, hogy nem akar mászt az egész világból, mint még egyszer látni őt, a gyönyörű szeméit, még egyszer nevetni látni, a tökéletes ajkaival és még egyszer átölelni, érezni az illatát.

A férfi a kezében füstölő cigarettát nézte. Szerette a füstöt. Szerette, ahogy kanyarogva felszáll a cigarettából, ahogy formálja a port a levegőben, ahogy alakot ölt és végül szertefoszlik.

Szerette a tüzet is. Ahogy a parázsló cigaretta kecsesen landol a papíron, az meggyulad, majd lassan az egész asztal lángba borul, egyre melegebb lesz, ő pedig csak nyugodtan ül a széken és nézi, hogyan fordul vörösbe minden, hallja a fa ropogását, a papír sercegését... A könyvek sikolyát... Kéri, sikitson velük. De ő nem sikít. Lydiára gondol.

Drága Lydia, drága Lydiám...

Szirtes Júlia: Ott

A szék szelíden lebegett a homályos semmisségben.

– Szerinted... – a lány a széken megköszörülte a torkát és egy csikket a semmibe pöckölt – mi a különbség a cigaretta és a szerelem között?

A másik elmosolyodott. Egy, a széktől nem messze lebegő kanapén feküdt hanyatt, egy színes sállal játszott és a combját simogatta.

– A cigi után köhögysz... a szerelem után sírsz...

A lánynak megrándult a szája sarka.

– Melyik éri meg jobban?

– A szerelem. Attól nem kapsz tüdőrákot, és a körmöd is szép marad...

Egy pillanatilag mélyen egymásba fúródott a tekintetük, aztán a lány elfordította a fejét.

– Kérsz még egy szálát? – kérdezte a másik.

A lány habozott, majd elfogadta.

– Ugranunk kellene... – mondta halkán. Hátrahajtotta a fejét és a magasba fújta a füstöt. A homályos semmisség azonnal elnyelte.

– Pedig karika lett volna... – mondta a másik.

– Ugranunk kellene... – ismételte a lány még halkabban, de nem nézett a másikra.

– Ráér még...

A másik is rágyújtott. A lány felnézett. Meztelen teste vibrált, a tekintete ölni tudott volna.

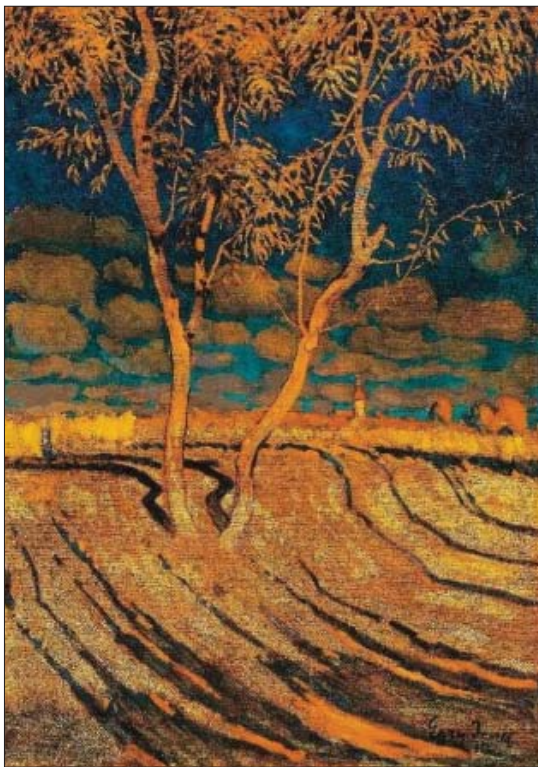
– Ugorjunk! – a hangja még az előbbinél is halkabb volt, de olyan határozott, mint még soha.

– Ugranunk kell. Most.

A másik arcán árnyék suhant át.

– Én maradok.

A lány bólított és óvatosan felállt. A szék megbillent alatta, a másik utánakapott. Együtt zuhantak. Millió éve először érhetek egymáshoz. Sose hallatszott puffanás.

Szirtes Júlia: Szeretlek...

Lángoló tekintettel mered rám. Remeg. Minden izma megfeszül, mély levegőt vesz és azt mondja, szeret.

Kiráz a hideg. Nem tudok mit mondani. Nem fogom azt mondani, hogy én is. Nem fogok hazudni. Nem akarok hazudni, meg akarom mondani az igazat, hogy valaki mást szeretek, valaki elérhetetlent, és csak játszom vele, hogy ez nem az igazi, hogy ez csak azért van, mert nem teljesen hülye, és jó az ágyban... De nem mondhatom meg. Akkor megbántanám. És nem akarom megbántani, mert szeretem. Nagyon szeretem. Szeretem a szeme színét, az illatát, és hogy ő is fagyival eszi a sült krumplit. Szeretem, hogy most itt áll, egy karnyújtásnyira, hogy teljes és valódi, és hogy azt mondja, szeret. De nem szeretem, hogy nem tudok válaszolni.

Ilyenkor nem szeretek az *itt*ben lenni. Elmenekülnék nagyon messzire, egy kis faluba, egy kis házba, valahova az erdő szélére, ahol nincs senki, macskákat simogatnék, kutyákkal játszanék, és a madáracsicsergést hallgatnám, néha, ritkán, egyszer-egyszer, talán még egy-egy őzike is kidugná a fejtét a fák közül. Nem jönne közelebb, csak rám pislogna azokkal a hatalmas fekete szemeivel, megmozgatná a fülét, aztán hirtelen megijedni valamitől és visszaszaladna az erdőbe.

Persze néhanapján, amikor olyan kedvem van, bemennék a faluba. Kedvesek lennének velem, és nem kérdeznének sokat. Finom és olcsó lenne a fagy, és ha már nem kérek többet, csak visszamennék a kis házba, az erdő szélére, és minden úgy lenne, ahogy lennie kell.

De nem menekülhetek el. Az *itt*ben vagyok és a *most*ban, és mondanom kell valamit, válaszolnom kell, válaszolnom kell, mert a válaszomra vár, és mert megérdemli a válaszomat. Mert itt áll, dermedten és értetlenül, hogy most mért némultam el, mikor máskor annyit beszélék, félelem csillog a szemében és lát-szik, lassan megbánja, amit mondott.

Odalépek hozzá, nem nézek a szemébe, az övcsatjával kezdek babrálni. Nem tudom szétszedni. Nem megy, mert lefogja a kezem. Választ akar. Azt akarja, hogy én is kimondjam. Pedig ez nem is volt kérdés, nem kell válaszolnom, szeret, rendben, hallottam, ugorjunk. De mégis. Erre mondani kell valamit. Szadismus.

De azt hiszem, megtörtem. Felemelem a fejem, a szemébe nézek, átölelem, és a fülébe suttogom:

– Én is szeretlek.

Megkönnyebbül, magához szorít, mélyet sóhajt.

Én is sóhajtok. Utálok hazudni.

ÖNKÉPZŐKÖRI ÍRÁSOK

Tartalom

Bessenyei Mihály: Öt csikk	3
Bessenyei Mihály: Sic itur ad astra	4
Bessenyei Mihály: Gavallérok	4
Bessenyei Mihály: Koboldok	5
Bessenyei Mihály: Sztavrogin visszatér	6
Bessenyei Mihály: Könnyvirág	7
Bródy Kata: Kutyakeksz	8
Bródy Kata: Címtelenül	10
Bródy Kata: Így írtok ti	11
Féniász Vera: Az anya	12
Féniász Vera: Egy mogorva ember	12
Féniász Vera: Jó rossz	13
Gedeon Edit: Dittike és a kínai piac	14
Gedeon Edit: Kék ruhás lány	17
Géhberger Máté: Egy nap	18
Géhberger Máté: Kavalkád	21
Géhberger Máté: A hajnal hasadása	24
Géhberger Máté: Teliholdas tájkép	26
Géhberger Máté: Szilvaházi Tímea	27
Márton Alex: Édes Anna	29
Márton Alex: Amikor szerelmes lettem	30
Márton Alex: Az élet már csak ilyen	31
Márton Alex: A jeges este tetején	32
Márton Alex: Hideg	34
Márton Alex: Sametown	35
Molnár Márk: A Fájdalom Suttogó	37
Molnár Márk: Buenas tardes, Amigo	38
Molnár Márk: Holdtölte	40
Molnár Márk: Lotár Lázár naplója	43
Molnár Márk: A koldus	48
Molnár Péter Miklós: Szia	50
Szirtes Júlia: A foltom	51
Szirtes Júlia: Fény	51
Szirtes Júlia: Drága Lydia	52
Szirtes Júlia: Ott	54
Szirtes Júlia: Szeretlek	55

Kiadványunk

a TÁMOP 3.4.3.

Tehetséggondozó Program
támogatásával készülhetett el
és jelenhet meg.

A kiadványt Egry József képei színesítik. A művész festményei most a KOGART galériában láthatók 2011. július 31-ig. A tárlat a teljesség igényével kívánja bemutatni Egry József életművének kiemelkedő darabjait a pályakezdéstől alkotó munkásságának befejezéséig.

ÖNKÉPZŐKÖRI ÍRÁSOK

2011. JÚNIUS

A Közgazdasági Politechnikum kiadványa

1096 Budapest, Vendel utca 3.

Tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Készül az A-Z Buda CopyCAT Kft sokszorosító műhelyében